

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

31. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

8. SRPNA 2010

Z obsahu:

Zlom mezi teologií a spiritualitou

Z rozhovoru Benedikta XVI.
s kněžími při vigílii
na Mezinárodním setkání
kněží 10. června 2010
na náměstí Svatého Petra
- strana 2 -

Je zcela nesporné:

Ježíš chtěl církev jako jednu a jedinou

Z encykliky Jana XXIII.
Ad Petri cathedram
- strana 4 -

Raju - žízním

Marie Mauritzová - mladá
žena, která končí svůj
egotrip u sester
Matky Terezy
- strana 6 -

O velké důstojnosti kněží v očích Matky Terezy

- strana 8 -

Církev nemusí být moderní

- strana 9 -

Ježíšovo srdce světu (10)

- Malá duše

Consolata Betrone

P. Lorenzo Sales - četba
na pokračování
- strana 10 -

Magnificat kněžské duše

P. Dolindo Ruotolo
- strana 11 -

Fra Angelico (1395 - 1455): Proměnění Páně

Zlom mezi teologií a spiritualitou

Z rozhovoru Svatého otce Benedikta XVI. s kněžími při vigílii na Mezinárodním setkání kněží 10. června 2010 na náměstí Svatého Petra (pokračování).

Svatosti, jsem Mathias Agnero a přicházím z Afriky, přesněji z Pobřeží slonoviny. Vy jste papež – teolog, zatímco my, když se nám to podaří, přečteme si nanejvýš nějakou knížku o teologii pro svou formaci. Zdá se nám totiž, že se vytvořil zlom mezi teologií a naukou, ba co více, mezi teologií a spiritualitou. Cítíme po-

třebu, aby studium nebylo akademické, ale aby živilo naši spiritualitu. Cítíme, že to potřebujeme pro samotnou pastorační službu. Teologie se často jeví tak, jako by za svůj střed neměla Boha a Ježíše Krista jako své první „teologické místo“, ale naopak nejrůznější vkus a tendence. Výsledkem je, že bují subjektivní názory, které

umožňují, že do církve pronikají také nekatolické názory. Jak se pak necítit dezorientovaní v našem životě a naší službě, když je to svět, kdo soudí víru, a ne naopak. Cítíme se „vyšinutí“.

Děkuji. Týká se to velmi obtížného a bolestného problému. Skutečně existuje teologie, která chce být především aka-

demická, aby se jevila jako vědecká, ale zapomíná na živoucí realitu, na přítomnost Boha, jeho přítomnost mezi námi, na to, co říká dnes, nejen v minulosti. Již svatý Bonaventura rozlišoval ve své době dvě formy teologie; řekl: „Je teologie, která vychází z arogance rozumu, která chce všechno opanovat, působí, že z Boha jakožto subjektu se stává objekt, který studujeme, zatímco by to měl být subjekt, který k nám promlouvá a vede nás.“ Je zde skutečné zneužití teologie, která je arogancí rozumu a neživí víru, nýbrž zatemňuje Boží přítomnost ve světě. Pak je zde teologie, která chce poznávat více lásky milovaného, je podněcována a vedena láskou, chce lépe poznat milovaného. A to je pravá teologie, která vychází z lásky k Bohu a ke Kristu a chce hluboce vstoupit do společenství s Kristem. Opravdu, dnes existují velká pokušení: především se prosazuje tak zvaná „moderní vize světa“ (Bultmann, „modernes Weltbild“), která se stává kritériem toho, co má být možné a co ne. A tak podle tohoto kritéria, že všechno je jako vždy, že všechny historické události jsou stejného druhu, se vylučuje novost evangelia, vylučuje se Boží vstup, pravá novost, která je radostí naší víry. Co dělat? Řekl bych především teologům: mějte odvahu. A chtěl bych vyjádřit velké díky také těm teologům, kteří dělají dobrou práci. Existuje znetvořená teologie, to víme, ale ve všech částech světa jsou takoví teologové, kteří žijí vpravdě z Božího Slova, živí se rozjímáním, prožívají víru církve a chtějí pomáhat, aby víra byla přítomná v našem dnešku. A těmto teologům bych chtěl říct velké „děkuji“. A obecně bych teologům řekl: „Nemějte strach z fantasmatu vědeckosti!“ Já sleduji teologii od roku 1946; začal jsem studovat teologii v lednu 1946, viděl jsem tedy tři generace teologů a mohu říct: hypotézy z oné doby, a pak

Pokračování na str. 12

Dnešní úryvek evangelia začíná opět slovy velké útěchy a radosti: *Neboj se, malé stáde, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království. Je to vlastně jen obměna dřívějšího Pánova prohlášení. Jíž podruhé nám tak Ježíš prozrazuje, v čem především má jeho Otec největší zálibení: v maličkých, přičemž malým stádem nerozumí jen stádo malé co do počtu, ale především stádo složené z maličkých, kterým Otec zjevuje svou pravdu. Také náš dobrý Pán, tak jako před dvěma tisíci lety, i nyní chce mít kolem sebe maličké, chce jejich lásku, která se bezvýhradně daruje a bezvýhradně důvěřuje, lásku, která se uprostřed tohoto světa, který se tolik pachtí za všemi možnými marnostmi a hříšnostmi, zaměřila jen na jediné smysluplné a důležité: směřovat vždy a ve všem do Otcovy náruče.*

Je pozoruhodné, jak učenlivý byl v této věci už Pánův první nástupce svatý Petr. Na co se ho ptal Ježíš, než mu světil tento úřad? Ptal se ho třikrát na to jedno jediné: *Miluješ mne?* Lásky je ta nejvyšší kvalifikace. Ovšem lásky, která je úplným opakem toho, čemu dnes lidé říkají láska. Svět už zná lásku jen jako ďáblov padělek.

S jakou něžností se setkáváme u tohoto tvrdého, větrem ošlehaného galilejského rybáře!

I on se obrací na své nejraději jako na děti: *Dejte stranou všechnu neupřímnost a přetvářku a jako novorozené děti žádejte nefalšované mléko, abyste jím rostli ke spáse. A ve stejném duchu píše jinde: Jste-li poslušné děti, v celém svém*

Editorial

chování buďte svatí, jako je svatý ten, který vás povolal.

Ovšem ani děti a maličci nemohou zůstat naivní, ale potřebují také velkou obezřetnost. Když slyšíme stížnost afrického kněze a papežovu odpověď o „arogantní teologii“ (str. 2 a 12), připomíná nám to jiná Petrova prorocká slova: *Objevte se lži proroci a lži učitelé a budou se snažit základně zavést zhoubná bludařská učení. Nebudou tedy vykřikovat: Já jsem bludař, pojďte za mnou, ale budou se tvářit jako beránci, a přitom budou klamat podvodným mluvením. Slibují svobodu, a sami jsou otroky zkázy.*

I my máme s lži proroky a lži učiteli co do činění. Ačkoliv se neblahé ovoce jejich záladnosti už dlouho projevuje, mají stále volné pole působnosti a nikdo nespěchá, aby odhalil jejich pravou tvář. Četná teologická učiliště a semináře jsou kontaminovány otrávenou teologií již desítky let. Pokud na to někdo poukázal nebo se proti tomuto trendu postavil, byl brzy doslova ušlapán, ja-

ko by to byl on, kdo v této církvi představuje škodnou. Musel přijít zcela neznámý kněz z afrického pobřeží, aby si veřejně a před celým světem s velkou bolestí v srdci posteskl na zoufalou situaci, v jaké se pak prostí kněží, jako je on, v současné době nejednou nacházejí. Až do Afriky pronikla protestantská modernistická epidemie. Bohužel máme i takové kněze, kteří se na rozdíl od Mathias Agnera touto teologií necítí nijak „dezorientovaní“ ani „vyšinutí“, ale naopak jsou v ní jako doma.

Nebylo by nic mylnějšího, než kdyby někdo z odpovědi Benedikta XVI. chtěl vyvodit závěr, že podobná „teologie“ už zastarala a neplatí. I kdyby to bylo konečně tak, že se dnes už z fakult vytrácí, pak zůstává skutečností, že se za ten čas rozlila až do širokých mas věřících a ovlivnila náboženskou a liturgickou praxi i postoje v závažných morálních otázkách.

Tato „teologie“ totiž nepředstavuje nějakou „vědu pro vědu“, ale je hluboce spojená s konkrétním životem. Tak jako teologie svatého Tomáše nebyla jen plodem jeho rozumového uvažování, ale především jeho svatého života, tak je arogantní teologie především plodem morální arogance a dovedně retušované vzpoury proti Bohu. Ale není to věc jen

Pokračování na str. 13

Bezpečí malého stádce

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce.

Do světa plného nejistoty, obav a nervózního spěchu zaznívá jisté a uklidňující slovo božského Mistra: *Neboj se, malé stádce*. Abys tento hlas zřetelně rozpoznal a dobře mu porozuměl, vzdal se na chvíli co nejvíce od shonu a hluku, kterým kníže tohoto světa otupuje bez ustání lidská srdce, a uchyl se s důvěrou do Ježíšovy tiché společnosti. Právě tato tvoje důvěra mu leží na srdci. Chtěl by tě přesvědčit, že jeho věci, které nevidíme, jsou ve skutečnosti mnohem pevnější a jistější než ty, které vidíme. Zkus se proto alespoň pro tuto půlhodinu úplně odevzdat Pánu v naprosté otevřenosti, pokus se vzbudit ochotu *jít za ním, kamkoliv půjde*⁽¹⁾, připuť, že tě tato bezmezná důvěra v jeho slovo nezklame, ani tě o nic nepřipraví. Chce tě ujistit, že *se Otcí zalíbilo dát ti království*. Nebo mu snad chceš namítnout, že jsou to jen řeči?

Neboj se, nebudeš první, kdo se odváží k takovému kroku důvěry a poslušnosti. Jak se vyplatí vykročit z vlastních „jistot“ do „neznámé země“, dosvědčí ti zkušenost praotce Abraháma, který *uposlechl a odešel ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce*⁽²⁾. *Vystěhoval se, ačkoliv nevěděl, kam jde*. Proč? Bůh si ho zavolal. Každý opravdový úkon víry je takovým vystěhováním ze země dosavadního přesvědčení a jistoty do země, kterou neznáme. Můžeš si však být jist, že tuto pro tebe dosud neznámou zemi velmi dobře zná tvůj Otec, který tě posílá právě tam, kde se mu zalíbilo připravit ti království. A tak *když věříš, máš už v podstatě to, v co doufáš*. Víra není budování vzdušných zámek ani žádná náhradní iluze, ale je to *pevné přesvědčení o věcech, které nevidíme*, tedy o věcech, které existují, ačkoliv jsou větší než naše pozemské představy, překračující všechno, o co se mohou opírat lidské znalosti a zkušenosti, a nejsou tedy něco pochybného, nýbrž právě naopak. Jsou jistotou opřenou o slovo Nejvyššího. Abrahám uvěřil – a šel.

Ani když jeho manželka *Sára uvěřila*, že se stane matkou, ačkoliv už dávno *překročila vhodný věk* a měla *muže už odumřelého*, nepočínala si jako blázen, který věří svým snům, nýbrž moudře a věrně *se spolehla na toho, který dal tento slib*. A porodila Abrahámovi jeho syna Izáka. Ještě do třetice ti v této souvislosti sám Otec ukazuje, jak hluboce se můžeš spolehnout na každé jeho slovo, i kdyby se ti zdálo, že je to proti vši logice a rozumu: Po-

ručí praotci, aby mu obětoval právě toto jediné dítě, které přišlo na svět za tak zázračných okolností, syna, z něhož má vzejít potomstvo četné jako nebeské hvězdy. Jak to, že se otcovo srdce nebouří a neprotestuje? Protože je to srdce, které už má svou ověřenou zkušenost víry. Taková víra má pevné přesvědčení o věcech, které nevidí, protože zakládá svou pevnou jistotu na *Bohu, který vidí*⁽³⁾.

Jsi připraven projevít Pánu ochotu vykročit ze země jen zdánlivě jistého rozumu do země skutečně jisté víry? Jen ve světle víry překonáš strach *přinést v oběť*, cokoliv Bůh od tebe požádá, a to i tehdy, kdyby se ti zdálo, že se tím od základu hrouští celý tvůj dosavadní svět. Můžeš si být jist, že nakonec všechno *dostaneš nazpět*, a to ne jednou, ale *stokrát, a k tomu život věčný*⁽⁴⁾.

Když Pán říká: Prodejte, co máte, a rozdějte to, myslíme, že jde spíše o řečnickou nadsázku. Ale byli takoví, kteří to vzali doslova, a ukázalo se, že v tom nebylo nic přehnaného. Nakonec skrze ně Pán uskutečnil své dílo, které nás tak udivuje, že ten nezbytný začátek, skutečnost onoho rozhodného vykročení do země, kterou Pán ukazuje, jako by zůstal ve stínu. Ale bez něho by nebylo o čem mluvit.

Když tě Pán vybízí, abys prodal, co máš, nemyslí jen na tvůj majetek. Jde o celý tvůj způsob života, tvého smýšlení, jde o celou soustavu tvých dosavadních jistot a cílů, celou tvou bezpečnou zabydlenost zde na zemi, které stále věnuješ tolik prvořadé pozornosti, úsilí, času a prostředků, jako bys zde nebyl *jen cizincem a přistěhovalcem*. Ale co když tvůj Otec pro tebe *připravil město, zaslíbenou zemi* zcela jinde? Tam se přestěhuj co nejrychleji, protože *kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce*. Pán zde nemluví jen k těm, kteří si teprve hledají své místo pod sluncem. Nikdy není pozdě. Abrahám se vydal za hlasem Hospodina, když mu bylo 75 let. Bůh nechce být tvým Bohem jen pro tvůj volný čas. Nabízí ti velkorysou a pro tebe nejvýhodnější výměnu: „*Prodej, co máš*, nabídní mi všechno, co jsi a co máš, dej se mi zcela k dispozici. Potřebuji tě pro svá díla. Přepásej svá bedra a zapal svou lampu a čekej ustavičně na mě jako na svého Pána. Povedu tě obdivuhodně. Zbavím tě tvých starostí o tebe. Já sám si tě *pozvu ke stolu a budu tě obsluhovat*. Jestliže mi otevřeš, kdykoliv přijdu a zatluču na tvé dveře, budeš blahoslavený.“

Uvěř svému Pánu. *Hospodinovo oko bdí nad těmi, kdo se ho bojí, blaze tomu, koho si vyvolí za svůj majetek*.⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 9,57; ⁽²⁾ srov. Gn 12,1; ⁽³⁾ srov. Gn 22,14;

⁽⁴⁾ srov. Mt 19,29; ⁽⁵⁾ srov. resp. žalm 33

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 18,6-9

Ta noc, v níž byli pobiti prvorození Egypťanů, byla napřed oznámena našim otcům, aby byli dobré mysli, když bezpečně poznají, jakým přísahám uvěřili. Pak tvůj lid už očekával záchranu spravedlivých a zkázu nepřátel. Neboť čím jsi trestal protivníky, tím jsi oslavil nás, když jsi nás povolal.

Vždyť skrytě obětovaly zbožné děti dobrých rodičů a svorně si uložily božský zákon, že svatí budou mít stejný podíl na stejných dobrech i stejných nebezpečích, když předtím zazpívali chvalo zpěvy otců.

2. čtení – Žid 11,1-2.8-19

Víra je podstata toho, v co doufáme, je přesvědčení o věcech, které nevidíme. Pro ni se našim předkům dostalo pochvaly. Protože Abrahám věřil, uposlechl Boží výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoliv nevěděl, kam jde. Víra ho vedla k tomu, aby se usadil v zaslíbené zemi jako cizinec, bydlel ve stanu, podobně jako Izák a Jakub, kterým se dostalo dědictvím stejného příslibu. Čekal totiž na město s pevnými základy, které sám Bůh vystaví a založí.

I neplodná Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, a to přes svůj pokročilý věk, protože se spolehla na toho, který ten slib dal. A tak z jednoho muže, a to už věčného, vzešlo tolik potomků jako hvězd na nebi a jako písku na mořském břehu, který nikdo nespočítá.

Tito všichni umírali s vírou, i když se nedočkali toho, co bylo slíbeno: jen z dále to viděli a radostně vítali a prohlašovali, že jsou na zemi jenom cizinci a přistěhovanci. Když tak mluvili, dávali tím najevo, že pravou vlast teprve hledají. Kdyby měli na mysli tu, z které se odstěhovali, měli by přece dost času se tam vrátit. Ale oni toužili po lepší vlasti, totiž nebeské. Proto se ani Bůh za ně nestydí a nazývá se jejich Bohem a připravil jim město. Protože měl Abrahám víru, přinesl Izáka v oběť, když ho Bůh zkoušel. Svého jediného syna chtěl obětovat, třebaže mu bylo slíbeno: „Od Izáka budeš mít potomky.“ On totiž uvažoval takto: Bůh má dost moci, aby vzkřísil třebaže i mrtvé. Proto také Izáka dostal nazpátek i jako předobraz.

Pokračování na str. 10

Je zcela nesporné: Ježíš chtěl církev jako jednu a jedinou

Z encykliky Jana XXIII. *Ad Petri cathedram*

Blahoslavený papež Jan XXIII., když uváděl do pohybu ekumenické hnutí, byl na hony vzdálen od všech představ o „jednotě v mnohosti“. Věděl totiž: Božský Vykupitel dal církvě jednotu, a proto chtěl všem „odloučeným bratřím“ říct, jak mají najít jednotu, kterou hledají, a všem svým katolickým věřícím, co je jejich úlohou na cestě ke znovusjednocení křesťanů. Učinil tak obsírně ve III. části své encykliky *Ad Petri cathedram* z 29. června 1959.

Nyní přicházíme k tomu, abychom hovořili o oné jednotě, která nám obzvláště leží na srdci a která stojí v nejužším vztahu k pastýřskému úřadu, který nám Bůh svěřil, totiž o jednotě církve.

Všichni vědí, že božský Vykupitel založil společnost, která musí až do konce časů zachovat jednotu podle slova: *Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa* (Mt 28,20), a vyslal za to vroucí modlitby k nebeskému Otci. Tato modlitba Ježíše Krista, která byla nepochybně přijata a vyslyšena pro jeho úctu k Bohu (viz Žid 5,7), totiž: *Aby všichni jedno byli jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni v nás byli jedno* (Jan 17,21), tato modlitba nám vlévá a posiluje naději, že všechny ovce, které nejsou v tomto jednom stádě, konečně pocítí touhu vrátit se, aby tak byl podle slov božského Vykupitele, *jeden ovčinec a jeden pastýř* (Jan 10,16).

Silně podníceni touto nadějí vyslovili jsme veřejně záměr svolat ekumenický koncil, kterého by se účastnili biskupové z celého okrsku zemského, aby jednal o obtížných problémech náboženství. Hlavním cílem koncilu bude podpořit růst katolické víry a spásnou obnovu mravů křesťanského lidu a přizpůsobit církevní kázeň nezbytnostem naší doby. Bude to nesporně nádherná přehlídka pravdy, jednoty a lásky, přehlídka, která bude i v očích těch, kteří jsou od Apoštolského stolce odloučeni, jak doufáme, něžnou pozvánkou

k hledání a dosažení oné jednoty, o kterou Ježíš Kristus tak hroucně vzýval Otce.

Úsilí o jednotu u různých odloučených společenství

Je pro nás útěchou, když se dovidáme, že v poslední době se u nejednoho od Stolce Petrova odloučeného společenství projevují určité sympatie vůči víře a zařízením katolické církve a stoupající úcta k Apoštolskému stolci, při čemž láska k pravdě překonává některé dřívější předsudky. Víme rovněž, že všichni, i když od nás a mezi sebou rozloučení, uspořádali vícero kongresů a vytvořili organizace s cílem navázat mezi sebou spojení. To ukazuje, že jsou zaujati velkou touhou dosáhnout alespoň nějaké formy jednoty.

Jednota církve, jakou chtěl její Zakladatel

Je mimo vši pochybnost, že když božský Vykupitel založil svou církev, obdařil ji a mocně vyzbrojil nezlomnou jednotou. Kdyby tak neučinil, což by bylo protismyslné, vytvořil by tak přinejmenším pro budoucnost rozporuplný útvar – podobný takřka všem filosofickým systémům, které vznikly dříve z rozdílných názorů a během času pro různost názorů vznikají jeden z druhého; mění se a pak se opět ztrácejí. Není však nikoho, kdo by neviděl, v jakém je to rozporu s božskou naukou Ježíše Krista, který je *Cesta, Pravda a Život* (Jan 14,6).

Jestliže taková jednota, ctihodní bratři a milovaní synové, – která, jak jsme řekli, není ně-

jaký nejistý a náhodný útvar, nýbrž musí být pevná, trvalá a jistá – chybí jiným křesťanským společenstvím, jistě neschází katolické církvi. To mohou všichni snadno vidět, pokud ji pozorně sledují. Tato jednota je opravdu zdobena trojím znamením: jednotou nauky, vedení a kultu. Je tak upravena, aby byla pro všechny viditelná, aby ji všichni mohli poznat a následovat. Kromě toho je podle vůle samotného božského Zakladatele taková, že se v ní skutečně mohou všechny ovce sjednotit v jediném stádu pod vedením jednoho jediného pastýře. Tak jsou všichni synové povoláni do jednoho otcovského domu, který spočívá na Petrově základu; a v něm musí být jako v jediném Božím království všichni bratři bratrsky spolu shromážděni: v jednom království, jehož obyvatelé jsou mezi sebou spojeni v jednotě ducha a srdce, aby mohli jednou požívat věčné blaženosti v nebi.

Jednota víry

Katolická církev ukládá věřit věrně a pevně to, co Bůh zjevil, tj. všechno, co se zachovalo v Písmu svatém a ústním nebo písemným podáním a co bylo v průběhu staletí od apoštolských dob přijato papeži a ekumenickými koncily řádně potvrzeno a definováno. Jakmile se někdo z její cesty odchýlil, nepřestávala ho volat s mateřskou starostlivostí zpět na správnou cestu. Ona skutečně dobře ví a trvá na tom, že může být jen jedna jediná pravda a žádné „pravdy“, které jsou mezi sebou v rozporu. Osvojila si totiž

ujistění Apoštola národů: *Vždyť nic nedokážeme proti pravdě, ale jen pro pravdu* (2 Kor 13,8).

Existuje však nemálo bodů, ve kterých přenechává katolická církev teologům svobodné mínění, pokud se jedná o věci, které nejsou zcela jisté, a pokud také, jak poznamenal slavný anglický spisovatel kardinál Newman, takové rozpory netrhají jednotu církve. Slouží spíše k hlubšímu a lepšímu pochopení pravdy víry, protože jim připravují a zajišťují cestu k lepšímu pochopení, protože i z protikladu různých názorů přichází nové světlo. Nicméně je třeba mít před očima ono známé slovo, které je za různých okolností připisováno různým autorům: V nezbytných věcech panuje jednota, v pochybných svoboda a ve všech láska.

Jednota vedení

Že se v katolické církvi uplatňuje jednota vedení, to vidí každý. Tak jako věřící podléhají kněžím, kněží podléhají biskupům, které postavil do čela Duch Svätý, aby řídili církev (Sk 20,28), tak jsou všichni biskupové a jeden každý z nich podřízen papeži. Ten však musí platit za řádného nástupce onoho Petra, kterého Kristus postavil jako skálu a základ své církve (srov. Mt 16,18) a jemuž jedinému dal zvláštním způsobem plnou moc zde na zemi svazovat a rozsvazovat (srov. Mt 16,19), posilovat bratry (srov. Lk 22,32) a pást celé stádo (srov. Jan 21,15–17).

Jednota kultu

Pokud však jde o jednotu kultu, kdo by nevěděl, že katolická církev od svého vzniku měla vždy sedm svátostí, nic víc a nic méně, které přijala od Ježíše Krista jako svaté dědictví, které nikdy nepřestávala rozdělovat věřícím na celém katolickém okrsku země jako pokrm duchovního života? A stejně tak není neznámo, že se slaví jen jediná oběť, oběť Nejsvětější Eucharistie, ve které se Kristus, náš Spasitel a Vykupitel, každý den nekrvavým, ale skutečným

způsobem obětuje, tak jak to učinil na Golgotě na kříži, a plný milosrdenství rozlévá nezměrné poklady svých milostí. Proto svatý Cyprián plným právem poznamenává: „Nemůže být ustanoven žádný jiný oltář ani žádné nové kněžství mimo jeden oltář a jedno kněžství“ (1 Epist XLIII, 5). To samozřejmě nevylučuje, aby v katolické církvi existovaly různé rity, které ji tím krásněji ozařují, takže se jeví jako Dcera nejvyššího Krále ozdobená rozmanitými šperky (srov. Ž 45,14).

Aby všichni dospěli k této pravé a dokonalé jednotě, přináší každý katolický kněz během eucharistické oběti nekonečné dobroty Boha neposkvrněnou hostii a vyprošuje naléhavě „aby ji obdařil pokojem, sjednocoval a vedl na celém světě spolu se svým služebníkem naším papežem a všemi, kdo věrně šíří pravou a apoštolskou víru“ (Mešní kánon).

Otcovské pozvání k jednotě

Tato nádherná podívaná jednoty, jaká odlišuje a vyznačuje katolickou církev jakožto zářivý příklad pro všechny, tato přání, tyto modlitby, kterými pro všechny vyprošuje tutéž jednotu, kéž se dotknou hojivě vaši myslí, myslí těch, pravíme, kteří jste od tohoto Apoštolského stolce odloučeni.

Nechť je nám dovoleno nazývat vás s vnitřní touhou bratry a syny. Kéž můžeme žít naději na váš návrat, jakou ve svých otcovských citech prožíváme. Chtěli bychom se k vám obrátit se stejnou pastýřskou péčí a stejnými slovy, jimiž se Theofil, biskup Alexandrie, obrátil na své bratry a syny během neblahého rozkolu, který roztrhl šat církve: „Napodobujme, milovaní, kteří máme účast na nebeském povolání, každý podle vlastních možností, napodobujme Ježíše, Vůdce a Dověřitele naší spásy. Obejměme onu pokoru srdce, která vede vzhůru, a onu lásku, která nás spojuje s Bohem, stejně jako ryzí víru v božská tajemství! Prchejte přede vším rozdě-

lením, straňte se všeho rozkolu... podporujte se ve vzájemné lásce. Slyšte Kristovo slovo: *Po tom poznají všichni, že jste moji učedníci, když se navzájem milujete*“ (srov. Horn. In mysticam caenam, PG 77, 1027).

Uvažte, prosíme vás, že když vás plní lásky voláme k jednotě církve, nezveme vás do cizího domu, nýbrž do vlastního společného otcovského domu. Dovolte mi tedy napomenutí, které s velkou tužbou nosíme v sobě *s něžností Ježíše Krista* (Flp 1,8), abyste se *rozpomenuli i na své představené, kteří vám hlásali Boží slovo. Uvažte, jak oni skončili život, a napodobujte jejich víru* (Žid 13,7). Slavný zástup svatých, které každý váš národ již vyslal k nebi, a zvláště ti, kteří Kristovu nauku svými spisy předávali a osvětlovali, i oni vám září příkladem svého života a zvou vás k jednotě s Apoštolským stolcem, s nímž bylo i vaše společenství po tolik staletí spásně spojeno.

Obracíme se proto na všechny ty, kteří jsou od nás odloučeni, jako na bratry slovy svatého Augustina, který říká: „Ať chcete nebo nechcete, jste našimi bratry. Jen tehdy přestanete být našimi bratry, když přestanete říkat: »Otče náš«“ (En in Ps. 82, 11, 29). „Milujme proto Boha, našeho Pána, milujme jeho Církev: onoho jako Otce, ji jako Matku, onoho jako Pána, ji jako jeho Služebnici; jsme přece její děti. Toto sjednocení se však uskutečňuje skrze velkou lásku, nikdo proto nesmí druhého urážet nebo druhému ubližovat. Co ti pomůže, když neurážíš Otce, ale on pomstí urážku vaší Matky“ (Idem Ps 82, PL 37, 1140).

Nezbytnost zvláštních modliteb

Proto vysíláme k Bohu, nejdobrotivějšímu dárci nebeského osvětlení, naléhavé modlitby za zachování církevní jednoty a za růst Kristova stáda a jeho království a vyzýváme vás všechny, milovaní bratři a synové, kolik jich v Kristu máme, k vytrvalé modlitbě. Dobrý výsledek budou-

cího ekumenického koncilu více než od lidského úsilí a pilné péče závisí od horoucích modliteb, které ve svatém zápolení společně vyšleme k nebi. K vykonání těchto modliteb k Bohu zveme také ty, kteří, ačkoliv nepocházejí z tohoto stáda, usilují vzdávat Bohu povinnou úctu a zachovávají v dobré vůli jeho přikázání.

Tato naděje, tato Naše přání necht' rozmnoží a naplní nesrovnatelná Kristova modlitba: *Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my... Posvět je v pravdě, tvé slovo je pravda... Prosím nejen za ně, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne, ať všichni jsou jedno* (Jan 17,11.17.20-21)

Z této svorné jednoty duchů pramení mír a radost

Tuto prosbu obnovujeme s celým katolickým okrskem, který je s Námi spojen, a činíme tak nejen z živé a horoucí lásky ke všem národům, nýbrž také v duchu pravé evangelijní rozhodnosti. Víme totiž o bezvýznamnosti Naší osoby, kterou Bůh nikoliv pro Naše zásluhy, ale ve svém tajemném úradku ráčil povolal na nejvyšší stupeň kněžství. Proto opakujeme všem našim od Petrova stolce odloučeným bratřím a synům slova: „Já jsem Josef, váš bratr... Pojďte! Pochopte nás!“ (srov. Gn 45,3-4) Nic jiného si nepřejeme, nic jiného nechceme, o nic jiného neprosíme Boha než o vaši spásu, o vaši věčnou blaženost. Pojďte! Z této vytoužené jednoty a svornosti, která musí být živena bratrskou láskou, vzejde velký mír, onen mír Kristův, který *převyšuje všechno pomýšlení* (Flp 4,7), neboť sestupuje z nebe; onen mír, který hlásal anděl nad jesličkami lidem dobré vůle (srov. Lk 2,14) a který při ustanovení eucharistické oběti nám zanechal slovy: *Pokoj svůj vám zanechávám, pokoj svůj vám dávám* (srov. Jan 14,27). Pokoj a radost, ano, také radost; neboť ti, kteří skutečně a účinně náleží k mystickému tělu Kristovu, kterým je katolická církev,

mají účast na onom životě, který proudí z božské Hlavy jednotlivým údům, a pro kterou ti, kteří věrně zachovávají všechna přikázání našeho Vykupitele, požívají i v tomto smrtelném životě oné radosti, která má být zárukou a předzvěstí věčné nebeské blaženosti.

Mír duše musí být činný

Ale tento mír, tato blaženost je během naší namáhavé cesty je zemi vyhnanství ještě nedokonalá. Není to mír plného klidu ani dokonalé veselosti. Je to činný mír, nikoliv nečinný a nespoutaný. Především je to mír, který bojuje proti bludům, i když se skrývají pod falešným zdáním pravdy, bojuje proti lákání a příjemnostem neřesti a konečně proti všem nepřátelům duše, kteří se pokoušejí poskvrnit a oslabit a zničit neposkvrněnost naší katolické víry. Je to mír, který bojuje proti nenávisti, proti rozštěpení, která ruší víru anebo ji mohou zranit. Proto nám božský Vykupitel dal a doporučil svůj mír.

Mír, který hledáme a kterého musíme dosáhnout s nasazením svých sil, je tedy, jak jsme řekli, mír, který nepřítaká žádným bludům a nezabývá se jejich podporou, který se neoddává neřesti a odstraňuje všechny rozvraty. Takový je to mír, který od těch, kteří chtějí být jeho přívrženci, vyžaduje dobrovolné zřeknutí se vlastního prospěchu a vlastní přednosti kvůli pravdě a spravedlnosti ve shodě se slovy evangelia: *Hleďte nejdříve Boží království a jeho spravedlnost* (Mt 6,33).

Nejsvětější Pannu Marii, Královnu míru, jejímž Neposkvrněnému Srdci náš předchůdce blahé paměti Pius XII. zasvětil lidský rod, prosme naléhavě, aby nám zajistila svornost a jednotu, účinný a boje schopný mír, a to jak našim synům v Kristu, tak také všem, kteří milují pravdu, jednotu a svornost, i když jsou od nás odloučeni.

Podle Der Fels 7/2010
Překlad -Iš-

Raju – žízním

Marie Mauritzová – mladá žena, která končí svůj egotrip⁽¹⁾ u sester matky Terezy

Její vyznání v rámci akce „Dlouhá noc kostelů“ ve Vídni zanechalo v účastnících hluboký dojem. Nyní sedí se mnou v pohodlí mého domova a vypráví mi ještě jednu svůj životní příběh.

Narodila se ve Vídni v roce 1983 a celé své dětství a mládí prožila ve třetím vídeňském obvodu. Když měl bratr 4 roky a ona 2 roky, rodiče se rozvedli. Přesto mluví o svém dětství jako o pěkné době. Přispěl k tomu i kontakt s otcem, který nadále udržovala. V základní škole měla jednu velmi milou učitelku, na gymnáziu patřila mezi průměrné studentky a začala zde poznávat život v partě. Náboženství prožívala bez zápalu a lásky, tradičním způsobem. V neděli do kostela sv. Rocha a doma večerní modlitba. Ve 14 letech přijala svátost biřmování. Od té chvíle jí matka přenechala plnou svobodu i pokud jde o nedělní návštěvu kostela. Pomyslela si: „Nic lepšího se nemohlo stát. Jsem pokřtěná, byla jsem u přijímání a biřmování a nyní až do svatby církev nepotřebuji.“

Několik let se bez výčitek svědomí nezastavila v kostele. Cítila však, že se v ní vytváří nějaká prázdnota, jako říká. Touha? Po čem? Snad po vzdálených světech, zajímavých přátelích, zvláštním hobby, horkých nocích v partě? Něco z toho vyzkoušela a upadá z jednoho alkoholického excesu do druhého.

Po maturitě odjede do Latinské Ameriky. Španělský svět rodinu uchvátil. Bratr studuje ve Španělsku, a když děti odešly z domu, matka se přestěhovala do Ibizy. Marie odlétá do Guatemaly, zajímá ji třetí svět a i zde upadne mezi party. Zamiluje se až po uši do jednoho Guatemalce. Zdá se jí, že je u cíle. Chtěla by se Santiagem založit rodinu. Ale nejdříve mu-

Marie Mauritzová

si skutečně svůj životní cíl: stát se ošetrovatelkou.

Toužila po tom od malička. Po operacích slepého střeva a mandlí chtěla vždy zůstat v nemocnici a starat se o jiné nemocné. Přihlásila se v nemocnici Rudolfinenhaus a v roce 2001 letí domů. Velká láska pokračuje na dálku, jednou letí Marie tam, jindy přijede Santiago do Vídně. Rok 2004 je pro ni něco jako konec světa: Marie není pro Santiaga jedinou láskou.

Velké starosti s láskou utápí v alkoholu. „Měla jsem sklon k pití, pila jsem ráda a pila jsem hodně. V tom roce to stoupl.“ Při narozeninách jí policie naměřila 2,1 promile. Přišla na jeden rok o řidičák. Přes tyto excesy získala v nemocnici potřebný diplom. Ale co teď? Guatemala se rozplynula jako mýdlová bublina. Snad by byla řešením cesta kolem světa. Nebo pláž na Fidži?

Jednoho dne přijel na návštěvu bratr, který je businessmanem v Šanghaji. Mariin stav ho šokoval. „Nevídel mě od posledního léta. Kvůli pití jsem přibrala 16 kilo. Byl jsem oteklá, ubrečená, každý den jsem plakala.“ I když sourozenecký vztah není

nijak těsný a Marie se tváří, jako by neměla žádné problémy, projeví se bratr jako dobrý znalec své sestry. Promluví jí do svědomí. „Chtěla by ses válet na pěkných plážích a tak se dusit sebesoucitem? Podívej se, máš diplom sestry, udělej s tím něco. Musíš ven ze sebe. Pak zapomeneš na sebe a na sebelibost.“

„Tak mi řekni, co mám dělat!“ – „Běž jako dobrovolnice na nějakou dobu k sestrám matky Terezy do Kalkaty,“ je jeho překvapující odpověď. Po vnitřních bojích jde Marie vyměnit letenku – ještě doufala, že to nepůjde – a letí do Kalkaty.

Po příletu se teprve po třech dnech odvážíla opustit krásný hotel, který jí matka představená dala rezervovat. Tak strašný byl už pohled z okna hotelu: „Všude hnědá špina: ve vzduchu, na ulici, na masách lidí, na potulných psech, a všude nesnesitelný rámus.“ Když přišla na ulici, konstatuje, že dýchat zde deset minut je jako inhlovat balíček Marlboro. Když si utře obličej, je kapesník černý. Konečně se ohlásí v mateřinci sester jako pomocnice (dobrovolnice). Bydlí v jednom motelu s dalšími volentéry.

Řád spravuje v Kalkatě různé domy: pro děti, pro postižené, duševně choré, pro umírající. Pro Marii připadá v úvahu dům pro umírající. Je jí jasné: utrpe-

ni těchto umírajících se může nejnepříjemněji přiblížit její vlastní bolesti. Než vstoupila do sálu těchto mužů, čekala hejna much, krysy, šváby, horečky, rozklad, snad i křičící jedince. Ale všechno bylo jinak. Leželo tu vedle sebe na železných postelích 55 vychrtlých mužů s nejrůznějšími nemocemi (AIDS, rakovina, tuberkulóza) nebo s těžkými zraněními.

Ale všechno bylo čisté, dvakrát denně myté a dezinfikované. Pacienty, pokud to šlo, každodenně umývali.

Žádná stopa po utrpení ani atmosféra smrti. Někteří dokonce zpívali, tleskali, smáli se i tančili, pokud mohli. (Ostatně dvě třetiny na smrt nemocných se zde uzdravily, nádherná, že?) Taková veselost za takových okolností, nepochopitelná! Mezi nimi láskyplné sestry a pomocnice. Její první myšlenka: Jak zde mám žít svoji bolest?

Zpočátku pracuje celý den jen v domě umírajících. Vlastně již výměna obvazů je vysilující: lebka, které schází temeno, pahýly, po kterých lezou brouci a červi. Kdo viděl něco takového ve vídeňském Rudolfinenhausu? Ale bohudík, neděsí se tak snadno, nebere si tu práci tak k srdci, ještě pořád krouží kolem sebe a kolem své zklamané lásky.

Zdá se jí, že se sestrami nemá příliš mnoho společného. „Musela jsem se řídit jejich pravidly, ale na mše a modlitby jsem chodit nemusela. Nabídky nám to, ale nenutily k tomu. Nechtěla jsem ani, aby mi říkaly: »Ježíš tě miluje, buď šťastná,« když jsem si ještě nemohla s Ježíšem nic začít. Některé dobrovolnice, se kterými jsem se spřátelila, se však náboženských nabídek účastnily. Ti nejhudší to potřebují, aby zdolali zdejší všední den, ale já to nepotřebuji,“ myslí si Marie.

Pak přijde advent. Přátel se jí ptají, zda nechce pro tuto dobu přijmout nějakou oběť, která jí připadá obzvláště těžká. Mariina reakce: „Co? Já sem přijdu speciálně až z Vídně, pracuji tu, místo abych ležela na Fidži, to už je snad dost velká oběť! Ale dobře, mohu udělat i to, a já vám ukážu! Co mi připadá těžké? Raní mše.“ Ta je skutečně velice brzy. První dny, tak jak sedí v kapli na zemi, vždy hluboce usne.

Když si zvykla na časné vstávání, nespí, ale pozoruje ostatní v kapli: visí tu velký kříž, vedle něho je nápis: „I thirst.“ „Žízním.“ Ví, že jsou to poslední Ježí-

šova slova na kříži. Ale „žizním“ odpovídá také jejímu vlastnímu pocitu, to je to, co se odehrává v její duši. I ona žizní, ale po čem? Je to ona, kdo trpí. Jak to, že On také? Ta slova jsou každopádně provokace...

Aby se na ně nemusela dívat, zavře oči. Nemůže však neslyšet, co říká kněz, a to znělo dobře a pravdivě. A hle, i on říká to slovo: Žizním. Další slova znějí, jako by byla určena přímo jí: „Ježíš je Bůh. Může mít všechno, co chce. Jen jedno ne, a to jsi ty. Ježíš nám dal svobodnou vůli, buď ho milovat, nebo ne. Nikoho nenutí, ale žizní po tvé lásce“. „Žizní po mně? Po mojí lásce? Kde je tolik druhých?“ myslala jsem si. „Já po Něm nežizním.“

Ale snad přece. Radost při ranních mších narůstá. Krok za krokem se cítí být více doma. Služba u nemocných pokračuje. Ve skupinách hledají pod mosty a na nástupištích velkého nádraží v Kalkatě umírající a nakažené, které vyhazují z vlaků, kteří byli ve vlaku otráveni anebo okradeni, nemocné a staré, které příbuzní prostě posadili do vlaku. Ti pak leží vyhladovělí a zranění na nástupištích. Některá zranění jsou ošetřována na místě. Když se na nich kupí červi, přijdou nemocní do domu pro umírající, kde se jim podle možnosti dostane ošetření.

Je zde o ně postaráno lépe než ve veřejné nemocnici. „Tam jsou poměry strašné,“ líčí Marie. Jednou museli odnést do veřejné nemocnice těhotnou ženu s těžkými popáleninami, které vyžadovaly transplantaci kůže. Manžel ji polil benzinem a zapálil. Zde by mělo být všechno obzvláště sterilní. Ale vedle ní ve vedru 45 °C ležel mrtvý, který umřel před šesti dny, a dosud ho neodnesli. Všude zhnisaná, páchnoucí prostěradla. Kolem na zemi stály sklenice s tekutinami. Moč nebo lék? Bez ošetřování příbuznými není šance se zde uzdravit. O tu mladou ženu se postarala její matka, dostala transplantaci a kosmetickou

operaci a mohla se naučit obsluhu počítače. Její manžel zůstal bez trestu.

Přišel 24. prosinec. Marie vypráví plná radosti: „Nejdříve šli dobrovolníci v procesí se svíčkami po ulicích do mateřského domu. Tam se zpívalo a hrálo se divadlo. Pak byla půlnoční. Po ní kakao a koláče. Před mší jsem šla do kaple a poprvé po patnácti letech jsem se vědomě modlila a řekla jsem Pánu: »Podívej

se, jsem zde a vidím, že všichni lidé, kteří v tebe věří, jsou šťastní. I já chci být šťastná. Jestli to znamená, že se ti mám odevzdat, udělám to. Dnes jsou tvoje narozeniny. Přeji si, aby ses narodil ve mně.« Vlastně jsem se v tom okamžiku zachovala hloupě.“

Ale pokračuje: „Dodala jsem: »Pane, abych věděla, že to, co jsem řekla, je správná cesta, musíš mi dát nějaké znamení. Nyní jsem právě motivovaná a nadšená, ale jestli mi nedáš znamení, zítra si to rozmyslím a zajdu třeba k hindu: tedy udělat něco, co bych viděla a co je pro mě zcela jasné.« Ale samozřejmě, že se nestalo nic, žádné zamrknání, ani hnutí prstem.“

A pak téměř slavnostně pokračuje: „Šest z nás, to je vánoční rituál, vyjelo se dvěma auty a tisíci dekami do ulic Kalkaty, abychom je položili na ty nejchudší, kteří leží na ulicích, a bylo velmi chladno. Když byl někdo v bdělém stavu, zašeptaly jsme mu: »Jsou Vánoce a tato deka je dar pro tebe od Ježíše.« Tak jsme celé hodiny rozdělovaly příkrývky. Jednu z posledních jsem hodila jedné postavě na zemi a chtěla jsem jít dále. Zavolal mě zpátky, nebo to byl takový pocit, který mě k němu vrátil? To už nevím.“

Každopádně se vrací, zvedá pokrývku, aby viděla, kdo pod ní leží. Vychrtlý muž muž v deset centimetrů hluboké kaluži me-

zi chodníkem a vozovkou. Kůže scvrklá, oděný jen zástěrkou přes bedra. Nevážil více než 25 kg. Tu přepadlo Marii šokující a základní poznání: „Takový je celý můj život. Na to ošklivé a nemocné v mé duši jsem vždy jen něco hodila a šla jsem pryč. Jako teď s tou dekou. Nepodívala jsem se, co je pod ní. Byla jsem šokována sama sebou.“

Sedla si k umírajícímu na zem. „Jak jsem tak seděla, vzala jsem jeho hlavu na svůj klín. Dýchal velice ztěžka, byl jako nepřítomný. Podle dechu jsem poznala, že už nebude dlouho na živu, viděla jsem už řadu umírajících. Najednou otočil svou hlavu ke mně a podíval se mi přímo do očí. Všechna nepřítomnost byla rázem pryč. Byl tak přímo zde, že to mnou otřásl. Jeho oči, příliš velké na vyzábly obličej, dívaly se hluboko do mého nitra. Pohled, který ze mne nespoustěl, mě zasáhl jako blesk, jako by řekl: »Žizním! Jsem tvoje znamení!« Dívala jsem se do Ježíšových očí. Ty oči, i když jsem ho zapřela, se dívaly na mne pohledem plným lásky a milosrdenství. Na své narozeniny se položil umírající do mých rukou. Vyla jsem jako pes, protože mi bylo jasné: Už nic nebude tak jak předtím. Nic už nesmí být jako dříve. Odvezli jsme muže autem do domu umírajících, kde ho sestra pokřtila na jméno Raju.

My, které jsme spolu rozdělovaly deky, sesedly jsme se kolem Rajovy postele a držely jsme jeho ruce, když se v devět slavila mše svatá. V okamžiku proměňování zemřel. Nepochopitelné! A přece. Být u toho bylo nádherné. Byla to jistě ta nejsvětější mše, které jsem se kdy mohla účastnit. Pak

Marie jako dobrovolnice u sestry Matky Terezy v Kalkatě

jsem se už dívala na dům umírajících zcela novými očima. Nebyla jsem už zdravotní sestra a nemocní nebyli moji pacienti, nýbrž byli to moji bratři a sestry, kterým jsem mohla sloužit. V každém člověku jsem mohla vidět Ježíše: v nemocných, volontérech, v sestřích. Z každého se na mne dívaly Ježíšovy oči. Byla jsem zaplavena pocitem štěstí, které jsem ještě nikdy nezažila, a zasažena láskou, která vůbec není lidská, ale byla zcela naddimenzionální.“

Nyní pochopila, co se jí sestry pokoušely vysvětlit: vidět Ježíše v těch nejchudších a sloužit mu v nich nejen v jejich fyzickém utrpení, ale darovat jim lásku a bezpečí. Šest měsíců je jako létající motýl, zářící a šťastná. Od té doby: v 5 hodin ranní modlitba, denní mše svatá, adorace je samozřejmostí. Ráda sedává u hrobu Matky Terezy, co nejvíce času tráví v kapli. V domě umírajících je jako doma. Její původní cíl založit si rodinu ustupuje do pozadí. Šťastnější být nemůže. Stále lépe chápe, co to znamená, že Bůh žije, že je mezi námi, že je s námi a dává nám možnost milovat ho, zve nás, abychom se mu zcela darovali. To je to, co chtěla: Náležet jen Ježíši.

Jedna sestra jí poradí, zcela prakticky, aby sestoupila ze svých výšek a vyčkala, jak se budou věci vyvíjet. Po šesti měsících (z původních tří měsíců v Kalkatě se stal rok a půl) jsou už motýli pryč, nikoliv však radost, vnitřní radost. Dostane duchovního vůdce, prohlubuje svou modlitbu a víru. Dva týdny, ve kterých smí sdílet se sestrami jejich řádový život, přivonět si k němu, posiluje její rozhodnutí vstoupit k misionářkám.

Poté, co sdělila své přání představené sestře Nirmale, odchází do Itálie, kde jsou všechny Evropanky, které chtějí vstoupit do řádu, a vzdělávají se zde. Před tímto krokem stráví tři týdny u rodiny a přátel ve Vídni. „Pro ně to byl příliš krátký čas na pochopení mé proměny: z party do řádu. Je to příliš velký krok. Pro moji

▶ matku to bylo velmi těžké, i když by mi nikdy nestála v cestě.“

Půl roku od května 2007 strávila na Sicílii v přípravě na čekatelství. Pracuje tu v kuchyni pro chudé. Pak rok v Neapoli, kde prodělává čekatelství, krok k hlubšímu reholnímu životu. Pomáhá v domově pro bezdomovkyně. Pak škola v Římě. Nejdříve ve postulát a pak mají následovat dva roky noviciátu...

V posledních měsících má problémy s rukama, kyčelními klouby a s plícemi. Prodělává terapii s antibiotiky, která má špatné vedlejší účinky. Po sedmi měsících musí postulátka v červnu 2009 udělat nejtěžší rozhodnutí svého života: opouští řád ze zdravotních důvodů. Má před sebou těžké operace rukou a kyčlí s dlouhodobou rekonvalescencí. To ještě neví, že operací kyčlí bude šest a obnova nervů přinese nesnesitelné bolesti. Ale všechno přijímá s vděčností.

Nové hlavní představené vysvětlí, že chce následovat Boží vůli, která jí zatím, jak se zdá, posílá na cestu utrpení. Matka představená jí slibuje, že po úplném uzdravení jsou pro ni dveře vždy otevřeny. „Mohu být ještě více fit než dříve. Poznala jsem v posledních dvou letech poněkud řádový život, především velké tělesné nároky, jaké tento život představuje. Pokud jsem k tomu nedorostla, není Boží vůle, abych se tam vrátila. Je to moje přání vrátit se k těmto sestrám. Ale největší mé přání je plnit jeho vůli. Proti dřívějšímu dnes vím: Nejsem sama, je zde On, kdo mě vede.“

Odvážně a s důvěrou dodává: „Neupsala jsem se řádu, ale Pánu, kam mě povede, tam půjdu. Správná cesta – s Ním – je nastoupena. Odbočky, kam mě povede, budou ty správné.“ Hvězdička vytetovaná na rameni z dřívějších dob ji bude provázet. Všechny dveře jsou otevřeny.

Z VISION 2000 - 4/2010
přeložil -lš-

⁽¹⁾ Způsob života zaměřený egoisticky výlučně na sebe.

O velké důstojnosti kněží v očích Matky Terezy

Ukazovat, jak se stát svatým

Matka Tereza poznamenala za svého života bezpočet kněží.

Přes její rty nepřešla nikdy kritika kteréhokoli kněze, nýbrž jen otázka: „Modlili jsme se již za tohoto kněze?“ Matka Tereza nemluvila o tom, co by se v církvi mělo změnit. Na tuto otázku odpovídala: „Vy a já!“ Chtěla svaté kněze, kteří by učili lidi, jak se stát svatými. Řekla: „Kamkoliv přijdeme, nacházíme lidi, kteří pocítují obrovský hlad po Bohu, hlad, který může utišit jen kněz, kterého jim Ježíš daruje.“ Očekává, že skrze ně vstoupí do lidského života Ježíšova dobrota a láska: „Lidé vás potřebují, aby se jich dotkla vůně jeho milosrdenství a lásky. Ježíš nesmírně miluje své kněze a přeje si, aby rostli ve svatosti a žili v plnosti své kněžství.“

Matka Tereza sází na svatost a na modlitbu. To jsou její ústřední záležitosti: „Modleme se mnoho za kněze, protože potřebujeme svaté kněze. Čím jsou kněží světější, tím světější budeme i my. Tím více budou růst ve svatosti rodiny. Když rodiny povedou svatý život, budeme mít mnoho svatých kněžských povolání.“ Svatosť není pro kněze nějaká

zvláštnost. Je to pro kněze povinnost, protože přichází do tak důvěrného styku s Ježíšem.

Její nástupkyně, sestra Mary Prema, říká: „Matka Tereza žila jen proto, aby milovala Ježíše a tuto lásku předávala dále lidem«. A to také očekává od kněží.“ Ve svém zpytování svědomí si kněz musí položit otázku: „Co nebo kdo mi brání žít zcela nerozdělenou láskou? Jaký je můj život modlitby? Jsou breviář a mše svatá povinnosti, které plním mezi jinými povinnostmi, nebo je to výraz láskyplného odevzdání? Konám pravidelně tichou adoraci, které světice příkládala tak velkou váhu?“ Právě život modlitby vede kněze k jednotě s Kristem, do nerozdělené lásky. „Modlitba je pro kněze velmi důležité vnitřní naslouchání Ježíši, aby se naučil prosit. Modlitba je pokrm života. Kněz, který se nemodlí, nemůže zůstat v blízkosti Krista, není schopen mu dovolit, aby ho použil tak, jak by rád chtěl.“ Zda kněz miluje Ježíše, je možno poznat z toho, jak slaví mši svatou a jak rozděluje svaté přijímání. Papež Jan Pavel II. napsal v posledním listě k Zelenému čtvrtku: „Život kněze musí mít zvláštní eucharistickou

podobu. K tomu přispívá především zbožné slavení mše svaté, které má být středem jeho života a poslání.“ Matka Tereza řekla: „Jak zcela a beze zbytku musí být kněz jedno s Ježíšem a dovolit Mu používat ho místo sebe a svým jménem: mluvit Jeho slova, konat Jeho skutky, odpouštět hříchy, proměňovat obyčejný chléb na Jeho živé tělo a krev!“

Její zkušenost ji naučila, jak důležitá je pro kněze Matka Boží. „Ona je jediná, kdo formuje kněze. A nikdo nemá větší právo na Matku Boží, než právě kněz.“ A umí si dobře představit, že má pro každého kněze zvláště něžnou lásku a měla a má pro něho zvláštní ochranu, když se na ni obrací. Radí kněžím a seminaristům: „Vlož svou ruku do jejich rukou a pros ji, aby tě přivedla k Ježíši.“

Církvi neškodí nesmírně jen případy zneužití. Je to také vlnnost kléru a nedostatek apoštolské horlivosti. Svätý farář arský řekl: „Je to pro nás kněze velké neštěstí, když nám duše otupí.“ Když kněz mluví zle o jiných spolumatřích, kritizuje papeže, zanedbává modlitbu, neslouží denně mši svatou, nemá hlubokou lásku k eucharistickému Ježíši a k Matce Boží, dá se zlákat penězi a pohodlím, slouží více bohatým než chudým a brání angažovanosti věřících laiků, neumíme si ani představit, jak velké škody působí naší církvi.

Co je nyní nejdůležitější? Kritika pastýřů, debaty o strukturálních změnách? Nikoliv. Obrácení! Obrácení a následování svatých! Byli to vždy oni, kdo v dějinách církve vyvolali její obnovu.

VISION 2000 - 4/2010
Překlad -lš-

FRESKA ZE 7. STOLETÍ

V bazilice svaté Sabiny v Římě byla pod omítkou objevena freska 4,3m x 2,8m. Je na ní zobrazena Panna Maria s Ježíškem a s apoštoly sv. Petrem a Pavlem po boku. Na okraji fresky je i sv. Sabina a sv. Serafina. Freska pochází z konce 7. století. Bazilika stojí na pahorku Aventin a byla postavena v 5. století. Slavná je její dřevěná vyřezávaná brána z roku 432.

VÝUKA PLAVÁNÍ ZAKÁZÁNA

Ve městě Stoke-on-Trent ve Velké Británii zakázala městská rada na doporučení muslimské rady po dobu ramadánu na školách výuku plavání, protože žáci by se mohli mimoděk nalokat vody a porušili by tím nařízený půst, který zakazuje jíst a pít od východu slunce až do jeho západu. V Británii žije 1,6 milionu muslimů, převážně z Pákistánu a Bangladéše. Kath-net

Církev nemusí být moderní

Mnoho katolíků ztrácí jistotu, protože se jim z různých stran namlouvá, že v „moderní době“ už mnoho z jejich víry není „přiměřené době“. Potřebujeme prý „moderní křesťanství“, které odpovídá modernímu člověku.

Moderní církev prý potřebuje také nové formy. Slyšeli jsme to již stokrát v nejrůznějších podobách. Mnozí se takovými výzvami dali natolik ovlivnit, že to vneslo zmatek do jejich duchovního života. Je to tím tragičtější, že takové výzvy vycházejí i z různých nových katolických iniciativ, které se pokoušejí katolickou víru zprostředkovat řečí současné kultury.

„Moderna“ vyslovuje nárok, že se jí musíme přizpůsobit. Slovo „moderní“ má někdy charakter přímo kouzelné formule. (I když se prý už nacházíme v „postmoderně“, ať ji chápeme, jak chceme.) Co si s tím počít?

Abychom si otázku vyjasnili, musíme se nejdříve podívat blíže na to, co to znamená „moderna“ a co z ní odvozený termín „modernismus“.

Především: Pod pojmem „moderna“ se dnes chápe přibližně toto: Po dlouhé době duchovní omezenosti a především v důsledku překonaného církvi připisovaného útisku dospělo lidstvo v polovině 18. století k jakémusi rozjasněnému poznání neboli osvícenství, tj. „moderně“, ve které byly překonány staré předsudky a omyly. Tím dosáhlo myšlení nebývalého „pokroku“: Čím více pokročí doba, tím více se situace lidstva zlepšuje (s výjimkou určitých „recidiv“). Moderna nám údajně přinesla svobodu, mezinárodní pochopení, sociální spravedlnost, smír mezi náboženstvími a jiné vymoženosti. Konečně bude lidstvo schopné najít a lépe pochopit samo sebe. „Moderna“ je tedy výraz velkého optimismu v očekávání nové, úspěšné celosvětové epochy („New Age“).

Takové a podobné jsou představy, když se mluví o „moderně“. Proti tomu je ovšem třeba

namítnout, především toto: „Moderna“ ve skutečnosti neexistuje. Každá doba je sama o sobě pro sebe „nová“, a tedy „moderní“. To, že je epocha „nová“, to ji ještě vůbec nedělá ani dobrou, ani špatnou. Je třeba důsledně analyzovat skutečné obsahy ducha doby, které přináší. Byla například doba, kdy byl velmi moderní fašismus, ale nikdo jej nebude pokládat za pokrok. Slovo „moder-

dní“ světové války a masové vraždění včetně bezpříkladného pronásledování křesťanů. To je zcela konkrétní důsledek víry v modlu „moderny“.

Vydeme-li z těchto skutečností, můžeme posoudit, zda má nebo nemá něco společného s křesťanstvím to, co se rozumí pod pojmem „modernismus“. Stručně řečeno, pod pojem „modernismus“ jsou shrnuty duchov-

Věda sama není schopna dát lidstvu uspokojivé odpovědi na jeho základní otázky a problémy...

Křesťanská naděje se ovšem vztahuje nikoliv k nějakému vnitrosvětovému pokroku, ale k věčnému naplnění v novém světě...

ní je vlastně bezobsahové. To, co má představovat jeho přednost, je vlastně určitá euforie až hysterie, která se však neopírá o skutečnost. Vždyť o tom, že by se byl svět v posledním století stal lepším, nemůže být vůbec řeč. To ostatně konstatují i někteří poctiví nekřesťanští myslitelé a kritizují neopodstatněné představy o blahu a pokroku (či beztrádnosti společnosti).

Pro nás křesťany je takové spasilské očekávání moderny ještě více nepřijatelné. Od nástupu vykupitelského díla Kristova se neobjevilo nic podstatně nového. Křesťanská naděje se ovšem vztahuje nikoliv k nějakému vnitrosvětovému pokroku, ale k věčnému naplnění v novém světě.

Tuto opravdovou útěchu však nevěřící označují za plané a ohlupující sliby odkazující na iluzorní budoucnost, která prý nikdy nastane. Ti, kteří takto obviňují církev, sami staví lidem před oči zcela iluzorní vidiny. Z podobných slibů politicky prosazované nové epochy lidstva vůbec nevzešlo automaticky blaho a zlepšení situace, nýbrž naopak

nosti a k víře vedl ke vzniku nesčetných bludných nauk, které svatý papež Pius X. již před stolety shrnul a odsoudil pod společným názvem „modernismus“.

Věda sama však není schopna dát lidstvu uspokojivé odpovědi na jeho základní otázky a problémy. Dala sice lidstvu k dispozici nebývalé prostředky, ale jejich využívání počít a závažnost celosvětových, společenských i individuálních problémů nejen nezměňuje, ale hrozivě zvětšuje.

Můžeme tedy uzavřít:

1. Katolická víra je taková, jaká je, a není žádná jiná víra než ta, kterou hlásal Ježíš Kristus, kterou převzali apoštolové a střeží a hlásá Ježíšem Kristem na apoštolích založená katolická církev. Je zcela bezpředmětné usilovat a ohlížet se po nějaké reformě a změně pokladu víry. Víra nám byla dána nikoli proto, abychom s ní volně nakládali, ale abychom ji do hloubky poznávali a podle ní skutečně žili.

2. „Moderna“ ve smyslu jakési nové doby nijak zásadně nemění základní problémy lidstva, jako jsou jeho hříšnost a smrtelnost. Na nejpálčivější otázky dává uspokojivou odpověď právě pravá víra.

3. Komu se jeví víra jako nepřijatelná a kdo není spokojen s katolickou církví jako Kristem založenou institucí spásy, měl by být důsledný a tuto církev opustit. Církvi je velmi na škodu, že v ní zůstávají jedinci, kteří vnitřně odpadli od její víry a narušují ji zevnitř.

4. I když hlásáme i v „moderní situaci“ stále stejnou víru, i my jsme děti své doby a využíváme k tomu technické možnosti a prostředky, které nám současná doba dává k dispozici.

5. Od seslání Ducha Svatého se principiálně nic nového ve světě nestalo. Nevyhlížíme tedy ani modernu, ani postmodernu, ale očekáváme a hlásáme slíbený druhý příchod Ježíše Krista, jak nám to náš božský Zakladatel uložil.

Podle VISION 2000 - 4/2010

Překlad -Iš-

Ježíšovo srdce světu (10)

Malá duše Consolata Betrone

PRAKTIKOVÁNÍ ŽIVOTA LÁSKY V NEPŘETRŽITĚM ÚKONU LÁSKY

K lepšímu pochopení toho, co bude následovat, uvádíme modlitbu svaté Terezičky jako projev její horoucí touhy vidět, jak ji následují jiné duše na malé cestě lásky: „Ale proč toužíš po tom, abych sdělovala tajemství tvé Lásky, Ježíši? Nebyls to Ty sám, kdo mě to naučil, a co pak je nemůžeš zjevit druhým? ...Ano, vím to, a zapřísahám se, že to udělám. Prosim Tě, obrať svůj božský zrak na velký počet *malých duší!* Prosim Tě, vyber si legii *malých obětí* hodných tvé lásky...“

Nuže Bůh uskutečnil doslova nesmírnou apoštolskou touhu pokorné karmelitánky, prohlášené za patronku misí, vyslyšel tak její modlitbu a uskutečnil do písmene slib, který jí dal: malých duší jsou nyní celé legie. Ale jak žít prakticky život lásky? Samozřejmě, dělat všechny skutky z lásky, sbírat a obětovat s láskou květy malých obětí je již mnoho, ale není to všechno. Náš život zde na zemi se skládá z okamžiků a jestliže je chceme prožít plně v lásce, je nutné, aby byly ožívány láskou. Jinými slovy: žít život lásky znamená přetvořit samotný život na jediný úkon lásky. Tak to totiž chápala svatá Terezička, která se obětovala jako celopal milosrdné Lásky, aby žila v jednom jediném dokonalém aktu lásky. Všimněme si dobře vznešenosti takového záměru: převést celý život na úkon dokonalé lásky a pokračovat v tom takto po celý život. To je život lásky. Ale jaká láska je dokonalá? Je to především *ryzí* láska, láska, v níž milujeme Boha pro něho samého; pak je to *láska aktuální*, nepochybně to nejdokonalější z toho, co je běžné a každodenní. Tedy, a to je zcela originální, lás-

ka, která v jednom tlukotu srdce objímá Boha i *duše*, protože není možné milovat Boha, a nemilovat také bližního.

Chtěli bychom dodat, že naše láska k Ježíši nemůže a nesmí být nikdy odloučena od lásky k nejsvětější Panně Marii, jednak proto, že by se nemohla líbit Ježíši, kdyby nemilovala také jeho a naši Matku, jednak proto, že naše láska může dospět k Bohu pouze tehdy, když prochází láskou k Marii, jedinému tvoru, který Ho zde na zemi miloval tak, jak chce a má být milován. Jestliže bychom tedy chtěli vytvořit formuli dokonalé lásky,

musela by obsahovat spolu s láskou k Ježíši také lásku k Panně Marii a k duším. A to je přesně formule lásky, kterou Ježíš naučil Consolatu, aby ji předala duším.

Ne všechny duše jsou totiž schopné uskutečňovat v sobě život lásky takovým způso-

bem jako svatá Terezička, která v běžném životě nepotřebovala formule; navíc, tyto duše jsou začátečnice v životě lásky a mají za úkol svůj život duchovně přetvořit. Budou moci napodobit svatou Terezičku ve věrnosti a plnit všechno s láskou a velkodušností lásky v malých obětech, ale pokud jde o uskutečnění jejich spojení s Bohem takovým způsobem, aby bylo co nejtrvalejší, pak je nezbytné, aby si pomáhaly nějakým praktickým prostředkem, nějakou krátkou, jednoduchou, ale dokonalou formulí, kterou by projevovaly vlastní úsilí lásky a apoštolátu. Jako se matka sklání s láskou ke svému dítěti, aby mu říkala a opakovala určité slovo a větu, kterou má opěťovat jako odpověď na její cit, tak se Ježíš sklání nad maličkou duší, sestrou Consolatu Betrone, aby jí nadiktoval a pak od ní požadoval *nepřetržitý úkon lásky*, který pak určil cestu jejího duchovního života, základní prostředek, jímž uskutečnila své povolání lásky, tedy, opakuji, svůj život lásky.

Úkon lásky, který Ježíš nadiktoval sestře Consolatě, je formulován takto: *Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše*. Bude užitečné uvést několik myšlenek o vnitřní hodnotě tohoto úkonu lásky, abychom pochopili bohatství, jaké obsahuje pro ten nejintenzivnější vnitřní život.

1. Nebylo možné formulovat dokonalejší úkon lásky v tak málo slovech, a to vzhledem k tomu, co již bylo řečeno. Je v něm všechno: láska k Ježíši, k Marii a k duším.

2. Je to úkon *ryzí* lásky, kterým Bohu darujeme to nejvznešenější, co mu můžeme vůbec darovat: lásku k duším.

3. Je to současně úkon *dokonalé lásky*, protože láska k bližnímu v něm nachází nejvyšší výraz v ustavičné přímiluvě ve prospěch duší; tedy všech duší (včetně duší v očistci), rovněž všech jejich potřeb podle vysvětlení, které k tomu poskytl sám Ježíš.

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

Evangelium – Lk 12,32-48

Ježíš řekl svým učedníkům: „Neboj se, malé stáde! Váš Otec rozhodl, že vám dá království.

Prodejte svůj majetek a rozdejte na almužnu. Opatřte si měšce, které nezpuchřejí, poklad v nebi, kterého neubývá, kam se k němu zloděj nedostane a kde ho mol nerozežere. Vždyť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce.

Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče. Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí. Amen, pravím vám: Přepáše se, pozve je ke stolu, bude chodit od jednoho k druhému a obsluhovat je. A když přijde po půlnoci nebo při rozednění a nalezne je tak, jsou blahoslavení.

Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nenechal by ho prokopat se do domu. I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“ Petr se ho zeptal: „Pane, říkáš toto podobenství jenom nám, nebo všem?“

Pán řekl: „Kdo je tedy ten věrný a rozvážný správce, kterého pán ustanoví nad svým služebnictvem, aby jim dával včas příděl jídla? Blaze tomu služebníku, kterého pán při svém příchodu najde, že to dělá! Opravdu, říkám vám: Ustanoví ho nad celým svým majetkem. Kdyby si však onen služebník pomyslí: ‚Můj pán hned tak nepřijde,‘ a začal tlouci čeledíny a děvečky, jíst, pít a opíjet se, přijde pán toho služebníka v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou netuší, ztrestá ho a odsoudí ho ke stejnému údělu s nevěřícími. Služebník, který zná vůli svého pána, a přece nic podle jeho vůle nepřipraví a nezařídí, dostane mnoho ran. Ten však, kdo ji nezná, a udělá to, co zasluhuje bití, dostane jich méně. Kdo mnoho dostal, od toho se mnoho očekává, a komu se mnoho svěřilo, od toho se bude víc žádat.“

Magnificat kněžské duše

Pán Ježíš knězi:

Když uvažuješ o své kněžské důstojnosti, mysl na to, že se ti daroval Bůh, mysl na to, že Mě představuješ, a v hluboké pokoře svého srdce opakuj s Marií: *Shlédl na svého nepatrného služebníka a učinil mě ve světě blahoslaveným.*

Tvoje povolání je štěstí; tvoje důstojnost je veliká; tvoje činnost má velkou moc, odraz Boží moci, vylití jeho nekonečné svatosti. A ty, místo aby ses ztrácel ve své nedostatečnosti, zvolíš s Marií, svou Matkou: *Učinil mi velké věci ten, který je mocný a jehož jméno je svaté.*

Jsi služebníkem lásky Božího milosrdenství:

- jestliže křtíš, oživuješ;
- jestliže odpouštíš, křísíš z mrtvých;
- jestliže promlouváš, osvécuješ;
- jestliže posiluješ, smírujeme;
- jestliže Mě obětujeme, obnovujeme ve světě milosrdenství, které vykupuje;
- jestliže Mě daruješ, živíš Mnou duše;
- jestliže žehnáš, oplodňuješ je;
- jestliže je káráš, uzdravuješ je;
- jestliže jim přicházíš na pomoc, přinášíš požehnání.

Dále je potřeba vysvětlit, jak chápat nepřetržitost úkonu lásky ve vztahu k různým denním zaměstnáním podle povinností jednotlivce. Odpověď na tyto otázky mohla přijít jen od samotného Ježíše. Na Bílou sobotu 1934, aby dodal sestře Consolatě odvahy k věrnosti v úkonu lásky, slíbil jí Ježíš pomoc a dokonce jí vnukl tento praktický pokyn, platný pro všechny duše: *Consolato, jako jsem převzal odpovědnost za tvé myšlenky a slova, tak ji přebírám, i pokud jde o trvalý úkon lásky. Pamatuj si proto jednou provždy: když se mnou rozmlouváš, píšeš nebo rozjímáš, úkon lásky pokračuje. Já ho za-*

Jsi světlo světa a sůl země, slunce, které září v Církvi na svícnu, jsi koření, které svou vůni vtahuje duše do sladkosti nebeských a věčných věcí.

Jak se můžeš nechat utlačovat nástrahami satana, můj drahý synu?

S Marií mu šlapej na hlavu; svou kněžskou mocí představuješ *Boží rameno*, které ho rozptyluje; svou důstojností jsi Král a dáváš Mi kralovat, protože Mě představuješ svou pokorou. Jsi plodné Boží pole, živ jako obilí, potěšuj jako vinné hrozny, šíř vůni jako květ otevřený Božímu světlu. Tvoje čistota je plodností Božích synů, je naplněním *jeho slibů daných Abrahámovi a jeho potomstvu navěky*. Žiješ ve Mně a pro Mne, jsi syn Marie zaplavený září její neposkvrněné čistoty.

Rozepni křídla směrem k nebi, nastav kormidlo směrem k Marii, zaměř svůj let k štítům Libanonu, k vrcholu Karmelu, vystup na oltář a zpívej s Marií, tvůj život ať je projevem jejího věčného chvalozpěvu *Velebí má duše Pána.*

Z dopisu P. Dolinda Ruotola,
(únor 1966)
Překlad -lš-

počítávám stejně, i když je srdce v těch okamžicích nuceno mlčet.

Je proto jasné, že ustavičný úkon lásky nijak nenarušuje společný a pravidelný život toho, kdo ho praktikuje. Nevybočuje z jiných úkonů zbožnosti; nebrání různým denním zaměstnáním, takže nic nebrání duši pokračovat ve svém zpěvu lásky v míře, v jaké to připouští povaha samotných zaměstnání. Třetím upozorněním je, že nepřetržitý úkon lásky nesmí být něčím povrchním, mechanickým opakováním formule, nýbrž skutečným zpěvem lásky. Jistě - a to je zdůrazněno - není nutné ho pronášet rty. *Úkon*

lásky není prostá slovní fráze, je to úkon *vnitřní*: v myslí, která usiluje milovat, ve vůli, která chce milovat a miluje. Nepřetržitý úkon lásky je tedy ustavičně mlčenlivě vylévání lásky. Formulě, na to se nesmí zapomínat, je pouze pomoc, aby se duše mohla snadněji zaměřit na lásku, a to dokonalou lásku. To vyplývá také z Ježíšových slov Consolatě, která mohou sloužit jako uvedení do nauky nepřetržitého úkonu lásky (16. listopadu 1935): *Jestliže některá duše dobré vůle chce milovat a učinit ze svého života jediný úkon lásky, od chvíle, kdy vstane, až do usnutí, rozumí se úkon srdce, z takové duše se Já budu velmi radovat. Napiš to!*

LÁSKOU DÁVÁME JEŽÍŠI VŠECHNO

Tak veliké Boží naléhání, aby duše soustředila všechno své snažení na jediný úkol milovat, dokazuje jasně, že láska je všechno, a proto duše dává láskou Ježíšovi všechno.

To bylo východiskem na cestě lásky jak pro Terezičku, tak pro sestru Consolatu, jak jí to Ježíš potvrdil (7. srpna 1935): *Miluj Mě, Consolato, miluj jenom Mne; v lásce je všechno a v lásce mi dáváš všechno.*

Samozřejmě, že je nutné zachovávat zákon, ale kdo ho zachovává? Ten, kdo miluje. *Miluje-li kdo mne, bude zachovávat mé slovo* (Jan 14,23). A Ježíš řekl Consolatě (15. listopadu 1935): *Hleď, Consolato, moji tvorové ze Mne dělají spíše obávaného než dobrého, a Mne naopak těší být jenom dobrý. Co žádám? Lásku a jenom lásku, protože ten, kdo Mě miluje, ten Mi slouží.*

(16. listopadu 1935): *Víš, já toužím po tom, aby mi moji tvorové sloužili z lásky. Vyhybat se hříchu ze strachu před mými tresty, to není to, po čem toužím u svých tvorů. Chci být milován, žádám od svých tvorů lásku; jestliže Mě budou milovat, nebudou Mě urážet. Když se dva tvorové milují, nikdy se neuráží; tak by tomu mělo být i mezi Stvořitelem a tvory.*

4. Proto v sobě shrnuje *dvě velká přikázání*, která v sobě obsahují celý Zákon (srov. Mt 22,37-40).

5. Vzhledem k tomu, že je to akt ustavičný, přivádí také duši k doslovnému a dokonalému naplnění prvního přikázání milovat Boha *z celého srdce*: úkon lásky má vytrysknout ze srdce, a to srdce, které miluje ustavičně, co nejintenzivněji; *z celé mysli*: trvalost úkonu lásky vylučuje sama o sobě každou dobrovolnou neúčinnou myšlenku; *z celé duše* (to znamená celou *vůli*): ustavičný úkon lásky spočívá v horlivosti vůle, nikoliv v citu; *z všech sil*: k dosažení trvalosti a intenzity lásky je nezbytné soustředit k ní všechny vnitřní síly.

6. Protože úkon lásky jak sám o sobě, tak v dané formulaci je také *modlitbou*, vede duši k dokonalému naplnění nauky evangelia o nutnosti *stále se modlit a nikdy neustávat* (Lk 18,1).

7. Duše v něm prožívá nejintenzivnějším možným způsobem *nadpřirozený život*: pro Boží slávu, pro vlastní posvěcení, pro spásu duší.

8. Duše v něm žije *podstatně umrtvena*, zapomíná na všechno, mlčenlivě se odevzdává a upevňuje v postoji *malé obětí lásky*.

Lekce, ve kterých Ježíš upřesnil sestře Consolatě způsob nepřetržitosti úkonu lásky, brání před tím, abychom neupadali do snadných omylů nebo vybočení. Bylo by např. chybou zaměňovat úkon lásky s prostou střelnou modlitbou, která se má vyslovit co nejčastěji, třeba přednostně před ostatními. Nebylo by to sice nic špatného, ale neodpovídá to božským záměrům. Ježíš nechtěl duším vnuknout novou střelnou modlitbu, ale chtěl je uvést do duchovního života, který usnadňuje jejich *život lásky*. Jestliže tedy úkon lásky má být pro duši cesta a život, plyne z toho nutnost, aby se stal, alespoň pokud jde o úsilí vůle, *nepřetržitým*, aby tvořil tak říkajíc dech duše.

Jindy zdůrazňoval způsob zhodnocení všech skutků láskou. (10. října 1935): *Dbej pečlivě, abys svou povinnost plnila se vši možnou láskou.* (16. listopadu 1935): *Tvé skutky budou tím cennější, čím více porosteš v lásce.* (3. prosince 1935): *Rád přijímám dary, jsou-li podávány s největší možnou láskou; pak se i vaše maličkosti stávají pro Mne drahocennými.*

LÁSKA DOSÁHNE OD JEŽIŠE VŠEHO

Láska je především hlavní a nejdokonalejší nápravou vlastních hříchů. „Kajicnost, která vylučuje lásku, je ďábelská, podobá se kajicnosti zatracených.“ Tak učí svatý František Saleský. *Odpuští se jí mnoho hříchů, protože mnoho milovala* (Lk 7,47). Evangelium platí pro všechny, stejně jako pro všechny duše platí poučení sestře Consolatě (22. listopadu 1935): *Chceš se kát za své hříchy? Miluj Mě, Tvým pokáním at' je láska!*

Totéž platí pro ty, kteří chtějí napravovat hříchy druhých. Na Květnou neděli 1936 při čtení pašijí se sestra Consolata zastavila u Jidášovy zrady a ze srdce jí vyšel výkřik: „Kéž bych mohla napravit všechny svatokrádeže!“ A uslyšela: *Ano, láskou můžeš napravovat hrozná svatokrádeže, láskou můžeš trpět, můžeš se obětovat a naplnit svou obětí. Všechno s láskou, nic jiného než lásku!*

Láska je nejen nápravou, ale i očistěním. Je to totiž světlo, které pomáhá duši odhalit i nejmenší chyby, které mohou kalit její krásu. Je to síla, která dává duši energii potřebnou k vykořenění všech chyb; je to oheň, který spaluje a stravuje plevel, který se v nás zakořenil. Svatá Terezička říkala: „Vím, že oheň lásky posvěcuje více než oheň očiště.“

11. listopadu 1935 řekl Ježíš Consolatě, když se modlila před svatostánkem: *Consolato, přines Mi své dnešní chyby.* „Ježíši, nevzpomínám si na ně.“ *I Já jsem*

na ně zapomněl. „Co tedy mám udělat?“ *Řekni mi, že Mě miluješ, a odejdi v pokoji, protože už neexistují.*

Jindy jí řekl (9. července 1934): *Nepodléhej samé sobě ani tomu, čeho ses dopustila, nýbrž přes všechnu bídu Mě vždy miluj!*

Když láska obnovila duši skrze nápravu a očistění, přivádí ji k získávání všech ctností. Vzhledem k bratrské lásce, která byla sestře Consolatě tak drahá, Ježíš jí sliboval (2. července 1935): *Ty mysl jen na to, abys Mě milovala, a Já tě učiním milosrdnou.* Stejněho slibu se dostalo sestře Consolatě vzhledem k pokoře, základní ctnosti křesťanské dokonalosti (22. srpna 1935): *Čím více budeš ve Mně, tím více v tobě nechám působit svou pokoru.* (4. července 1935): *Miluj pouze Mne a Já tě udržím v pokoře. Jsi-li spokojena se Mnou, pak to, co je ve vinném kmeni, je i v ratolestech.*

(20. srpna 1935): *Čím více Mě budeš milovat, tím budeš světlejší.*

(8. listopadu 1935): *Nezapomeň, že láska tě přivede k nejvyššímu stupni svatosti.*

Božský Otec jí ujistil (19. září 1935): *Pamatuj si, Consolato, že láska, a jenom láska tě vítězně přivede ke všem vrcholům!*

(Pokračování)
Překlad -lš-

ZLOM MEZI TEOLOGIÍ A SPIRITUALITOU - pokračování ze str. 2

z let šedesátých a osmdesátých byly ty nejnovější, absolutně vědecké, absolutně jakoby dogmatické, a mezitím zastaralé a už neplatí! Mnohé z nich vypadají jako směšné. Proto mít odvahu stavět se na odpor zdánlivě vědeckosti, nepodrobovat se všem momentálním hypotézám, ale myslet reálně a vycházet z velké víry církve, která je přítomná ve všech dobách a otevírá nám přístup k pravdě.

Především nedomnívat se, že pozitivistický rozum, který vylučuje transcenci – která prý nemůže být dostupná – je pravý rozum! Tento ubohý rozum, který představuje pouze věci experimentální, je ve skutečnosti rozum nedostatečný. My teologové musíme užívat velký rozum, který nám má otevírat Boží velikost. Musíme mít odvahu jít za pozitivismus, ke kořenům bytí. To se mi jeví jako velmi důležité. Proto je třeba mít odvahu pro velký, široký rozum, mít pokoru nepodřizovat se všem momentálním hypotézám, žít velkou vírou církve všech dob. Není většina proti většině svatých: pravá většina jsou světci církve a světci nás musí oriento-

vat. A pak seminaristům a kněžím říkám toto: Myslete na to, že Písmo svaté není izolovaná kniha: je živá ve společenství živé církve, která je stejným subjektem ve všech staletích a zaručuje přítomnost Božího slova. Pán nám dal církev jako živý subjekt, se strukturou biskupů ve společenství s papežem, a tato velká skutečnost biskupů světa ve společenství s papežem zaručuje svědectví trvalé pravdy. Mějme důvěru k tomuto trvalému magisteriu společenství biskupů s papežem, které nám představuje přítomnost Slova.

A pak, mějme důvěru v život církve a především, musíme být kritičtí. Jistě, teologická formace – a to bych chtěl říct seminaristům – je velmi důležitá. V naší době musíme dobře znát Písmo svaté, také právě proti útokům sekt; musíme být skutečnými přáteli Slova. Musíme znát také proudy naší doby, abychom mohli rozumně odpovídat, abychom mohli podávat – jak říká svatý Petr – „zdůvodnění naší víry“. Formace je velmi důležitá. Ale musíme být také kritičtí: kritérium víry je kritérium, podle kterého se díváme také na teologii a teologii.

Papež Jan Pavel II. nám dal absolutně bezpečné kritérium v *Katechismu katolické církve*: zde vidíme syntézu naší víry a tento *Katechismus* je pravým kritériem k tomu, abychom viděli, kde je teologie přijatelná a kde nepřijatelná. Proto doporučuji četbu a studium tohoto textu, a tak můžeme postoupit vpřed s teologií kritickou v pozitivním smyslu, tj. kritickou proti tendencím módy a otevřenou pro pravé novoty, pro nevyčerpatelnou hloubku Božího slova, které se nám jeví nové ve všech dobách, také v naší době.

(Dokončení)

Překlad -lš-

HISTORICKÁ NÁVŠTĚVA

Ve dnech 16.-19. září 2010 podnikne papež Benedikt XVI. svou první cestu do Velké Británie. Aby anglická královna přijala římského papeže, to bylo na konci 16. století zcela nepředstavitelné. Zvláště královna Alžběta (1533-1603) chovala vůči katolické církvi krajně nepřátelský postoj. Anglický seminář v Římě uspořádal výstavu o těchto pro katolickou církev obtížných dobách. Návštěvníci mají možnost takřka zažít, co znamenalo tehdy sloužit mši svatou a konat misijní činnost. Pro rychlý úkryt kněží byly tehdy zřizovány zvláštní „kněžské skrýše“.

OBNOVA KATEDRÁLŮ

Patriarcha Kyrill I. vysvětil obnovenou katedrálu Proměnění Páně v Oděse. Jeho bohoslužba v tomto přístavním městě zahájila týdenní pobyt patriarchy na Ukrajině. Navštívil také Dněpropetrovsk a Kyjev. Nástupce Juščenko Viktor Janukovič je vstřícnější vůči moskevskému patriarchátu než jeho předchůdce. Návštěva vyvrcholila liturgií v kyjevské Pečorské lavě.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

těchto osobností. I arogantní teologie potřebuje své podhoubí a své publikum. Bohužel, čím arogantnější teolog, tím větší bývá jeho popularita.

Teologie, která nás nevede ke svatosti, je však nejen zbytečná, ale přímo škodlivá a zhoubná, protože působí zcela opačně: neprohlubuje s poznáním pokoru a úcty k Bohu, ale samolibou pýchu a povýšenost. Je to ve skutečnosti jeden z nejrafinovanějších způsobů, jakým si s námi ďábel zahrává. Benedikt XVI. odpovídal na bolestnou stížnost afrického kněze s obdivuhodným klidem, ale myslím, že v hloubi duše musel cítit velký smutek. Ten africký kněz zvonil na poplach, a to nikoliv za pět minut dvanáct, ale nejméně třicet po dvanácté. Svatý otec vyzývá k odvaze „jít za pozitivismus“, ale neměli bychom mít odvahu vypořádat se konečně přímo s pozitivisty? Tak jako jsou dnes církevní představení osobně odpovědní za mravní zločiny svých podřízených, tak jsou také odpovědní za všechno pozitivismus, liberalismus, relativismus a modernismus arogantních teologů ve svých učilištích a seminářích. Troufám si říct, že pohoršení způsobené na tomto poli je ve skutečnosti mnohem širší, závažnější a dlouhodobější než bolestné případy pohlavního zneužívání mladistvých. Tady jsou totiž zneužívání doslova všichni.

Nejjasnějším slovem v odpovědi Benedikta XVI. je věta, která obrací pozornost k našim svatým. V současné situaci nám opravdu nepomůže žádný osvícený rozumář, ochotný čerpat ze všech možných světových náboženství, byť měl jakkoliv velký věhlas a tleskala mu Evropa i Amerika. Od takových se však nic potřebného nedovíme, protože víme, že před takovými moudrými a chytrými Otec své věci skryl a zjevil je maličkým. Tak se mu zalíbilo. Právě tito malič-

ci jsou naše velká naděje a velký Boží dar, k nimž musíme obrátit s vděčností všechnu svou pozornost.

Svatý otec mluví o většině svatých, ale z této většiny zřetelně vystupuje jedna jediná, právě ta nejmenší mezi maličkými, svatá Terezička, souchotinami postížená řeholnice, která z hlubokého soukromí své cely přispěla k rozšíření království Kristova mnohem více než mnohé teologické fakulty. Terezička dosáhla obdivuhodně rychle pravého teologického vrcholu: svatosti, protože svým konkrétním životem vystihla samu podstatu evangelia. Tato nejmladší učitelka Církve odhalila před světem nejvyšší a současně nejpraktičtější vědu, teologii srdce, vyslovenou nikoliv v traktátech, ale v básních, ve zpěvech jejího srdce a především v živě dokumentované osobní zkušenosti jejího vlastního života. Tuto od Ježíše převzatou moudrost sděluje v dopisech příbuzným, řeholním osobám a „bratřím misionářům“, ale především ji vyslovila ve třech rukopisech známých pod titulem *Dějiny duše*. Její nauka je jasná, průzračná a nerozporná, nanejvýš výstižná a všem dostupná, protože si všímá samé podstaty. Je to teologie psaná opravdu nikoliv rozumem, ale srdcem. Ukazuje konkrétně na to jediné, čeho je zapotřebí, a na své vlastní zkušenosti ukazuje, jak je tato teologie lásky vysoce efektivní.

Terezie otevřeně odhaluje také pravý zdroj moudrosti a vědění, živý pramen, odkud čerpá tuto svou tak originální a tak působivou nauku: Jejím učitelem byl sám Ježíš, s nímž jako v osobním styku rozmlouvala (str. 10). Kam zařadit takové Ježíšovo působení? Nezbyvá nám pro to žádná jiná rubrika než ono u „moudrých“ tak nepopulární „soukromé zjevení“, jehož výsledkem je přímo revoluční vpád do spirituality, zcela nová škola duchovního života,

ve srovnání s dosud známými neobyčejně přímočará, dostupná, účinná a úspěšná.

Tato teologie však není určena akademickému prostředí. Sám božský Učitel rozhodl, že toto vědění Ježíšova Srdce se nebude předávat z kateder, ale ze srdce do srdce. Ježíš si vyhradil sám pro sebe její výuku a zaručil se Terezičce, že si povolá a vyškolí milionovou legii „malých duší“, které nebude za-

těžovat a zajímat nic jiného než tato přímá strmá cesta k jedinému vytoženému cíli: k Ježíšovu Srdci. Že „všechno ostatní bude vám přidáno“, neplatí zřejmě jen pro pozemské statky. Těm, kteří jsou ochotni nastoupit cestu bezvýhradné lásky, dostane se i ostatního nezbytného poznání. Ježíšovy „malé duše“ nejsou žádné „hnutí“, žádná „organizace“, žádná „řehole“, ani „třetí řád“, ani „škola“, všechnu organizaci zajišťuje jeden veliký MAGNET, Ježíšovo Srdce, které přitahuje k sobě duše naladěné na stejnou strunu. Touto svrchovanou „neformálností“ a spontaneitou se Ježíš moudře vyhnul velkému úskalí a překážce: jelikož svoji „legii“ řídí sám a nepotřebuje žádné formality ani schvalovací procedury, vyloučil předem možný vliv záluďných zednářských mafií, které by si našly cestu, jak vyrukovat s nejrůznějšími vysoce „teologickými“ námitkami“.

Je to něco jako tichá „revoluce zdola“, která ovšem nepostupuje tak, že by bourala a stavěla na troskách, ale která dala vyra-

šit na kmeni církve milionům neobyčejně životodárných výkonů, aby zahanbily všechno a všechny svou ryzostí, opravdovostí a nespornými a rychlými výsledky na cestě svatosti tím, že velkodušně a nekompromisně odpovídají Lásce láskou. Tato Ježíšova vysoká škola malé cesty miji katedry a fakulty jako pro svůj účel nespolehlivé a neefektivní. Jako by Ježíši došla trpělivost se vším málo plodným a těžkopádným aparátem a chce nám říct: „Podívejte se, co jsem měl na mysli, když jsem vám hlásal evangelium, podívejte se, jak málo mi stačí, abych dal sám do pohybu to jediné, po čem toužím, co hledám a co si žádám: *Oheň jsem přišel hodit na zem, a co jiného chci, než aby se vzni-til.* Zanechte všeho mudrování, konstruování, rokování a sebeuplatňování a začněte dělat to jediné potřebné: MILUJTE MNE A MOU MATKU MARIÍ! Milujte nás bezvýhradně, a všechno ostatní vám bude přidáno. Tolika způsoby a tolika cestami, po tolik staletí jsem k vám promlouval, zjevoval se, ale můj národ na můj hlas nedbal. Nuže, nyní mám miliony svých maličkých duší, o kterých ani nevíte, jsou vám skryté, abyste jim nemohli ubližovat, neshromažďují se, nevystavují se na odív, nedělají kolem sebe povyk, ale tiše a bezvýhradně až do krve MILUJÍ a oslavují tak mého nebeského Otce. Kdyby jich nebylo, dávno by vás musel pro vaši pýchu postihnout jeho hněv. Kdo má uši k slyšení, slyš!“

Kdyby všichni věřící měli doktorát z teologie, obávám se, že by to byla za současného stavu věci pro Církev spíše katastrofa. Ale kdyby se **všichni**, včetně teologů a prelátů, vydali upřímně a poctivě **malou cestou malých duší**, troufám si říct, že by se jako zázrakem záhy začaly vytrácet všechny možné problémy a nesrovnalosti a propuklo by nevidané jaro a nové mládí Církve, které by doslova šokovalo svět.

-/š-

Pondělí 9. 8. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Cesty za poznáním: Eternal Ice 6:30 Pomoc potřebným v Nigérii 6:45 Prostě aby si hráli a neblbli 6:55 Omnia vincit amor 7:15 Elektronická kazatelna 7:40 GOODwillBOY IV. (2. díl): Radio 8:20 Ekologické problémy dneška (1. část) – RNDr. Jiří Nečas 9:00 Moldávie země vína 9:20 Historie válečného letectví (5. díl): Americké letectvo vrací úder, Kurs se obrací 9:55 Přejeme si... 10:10 Otcov dom 10:30 Na koberečku (33. díl) 10:45 Cesta k andělům (15. díl): P. Miroslav Herold SI 11:35 Výstava v Senátu 11:45 Bolek a Lolek (45. díl): Kluzák 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Bolívijská barokní hudba 13:05 Cesty za poznáním: Francie 14:05 Kulatý stůl: Česko-německé smíření 15:35 Pláč uprostřed ticha 16:10 Programová nabídka TV NOE 16:15 Školy pro Evropu 16:40 Přejeme si... 16:55 Čteme z křesťanských periodik 17:00 NOEparáda (66. díl): 16. finále 17:25 V posteli Pod nebesy (4. díl) 18:15 Noeland (17. díl) 18:35 Bolek a Lolek: Krotitelé zvířat [P] 18:45 Putování modrou planetou: Ekvádor země pod Andami 19:25 Domov sv. Karla Boromejského v Řepích 19:45 Hornolidečko – Seninka 20:00 Harfa Noemova II. (6. díl) 20:25 Jan Sarkander 21:15 Na koberečku (41. díl) 21:30 Cesty za poznáním: St. Petersburg 21:55 Noekreace aneb Vandrování (47. díl) 22:10 Ekologické problémy dneška (2. část) – RNDr. Jiří Nečas [P] 22:55 O farnosti Heřmanice 23:05 Léta letí k andělům (23. díl): Naďa Urbánková 23:30 Řezbář z Guinnessovy knihy rekordů 0:05 Bolívijská barokní hudba 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 10. 8. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Cesty za poznáním: Palác Phaistos 6:15 Noemova pošta 2010: srpen 7:45 Noeland (18. díl) 8:10 V posteli Pod nebesy (5. díl) 9:05 Noekreace aneb Vandrování (47. díl) 9:15 Johann Sebastian Bach: Člověk, který dal hudbě dýchat 9:50 Domov sv. Karla Boromejského v Řepích 10:10 Ztracená ovečka 10:35 Platinové písničky (6. díl): Dechovka 11:05 Hlubinami vesmíru s doc. Jospem Kleczkem: O životě ve vesmíru (2. díl) 11:45 Bolek a Lolek (46. díl): Krotitelé zvířat 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Janáčkův máj 2009: Varhanní koncert 13:35 Cesty za poznáním: San Francisco 14:00 Ekoauto (9. díl) 14:15 Jan Sarkander 15:05 O farnosti Heřmanice 15:15 Ekologické problémy dneška (2. část) – RNDr. Jiří Nečas 16:05 Cesty za poznáním: Chrám Tian Tan 16:15 Být s naším lidem 16:30 Atlas Charity: Hospic Rajhrad 16:45 Ja som s vami (9. díl): Projekty 16:55 Pro vita mundi (35. díl): Gabriela Rajdusová 17:40 GOODwillBOY IV. (4. díl): Svět ticha 18:20 Na koberečku (41. díl) 18:35 Bolek a Lolek: Krotitelé zvířat 18:45 Ve jménu Ježíše (14. díl): Barbaři v Římě 19:10 Noekreace aneb Vandrování (47. díl) 19:20 Přejeme si... 19:35 Cesty za poznáním: El Djem 19:45 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Jako hořčičné zrno (6. díl) [P] 20:50 Zpravodajské Noeviny 21:00 Letohrad – muzeum řemesel 21:20 Historie válečného letectví (6. díl): Severní Afrika, Globální operace 21:50 Čteme z křesťanských periodik 22:00 Ragazzi di strada – Děti ulice 22:25 Bez hábitu (18. díl): Řád karmelitánů 23:30 Rhodos 0:00 Klapka s ... (6. díl) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 11. 8. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 10. 8. 2010 6:15 Cesty za poznáním: Benátky 6:25 Čteme z křesťanských periodik 6:30 Historie válečného letectví (6. díl): Severní Afrika, Globální operace 7:00 Přejeme si... 7:15 Pláč uprostřed ticha 7:50 GOODwillBOY IV. (5. díl): Mountaint climbing 8:30 Křížovatky – Miloš Bok (6. díl) [P] 8:55 Putování modrou planetou: Ekvádor země pod Andami 9:35 Cesta k andělům (15. díl): P. Miroslav Herold SI 10:30 Generální audi-

ence papeže Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Ekologické problémy dneška (1. část) – RNDr. Jiří Nečas 12:45 Rhodos 13:10 Hornolidečko – Seninka 13:25 Franz Liszt: Virtuóz hudby [P] 14:10 Ze života farnosti: Pravoslavná církev v Brně 14:25 Domov sv. Karla Boromejského v Řepích 14:40 Ekoauto (9. díl) 14:55 Atlas Charity: Hospic Rajhrad 15:10 Školy pro Evropu 15:35 Otcov dom 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Jako hořčičné zrno (6. díl) 17:00 V posteli Pod nebesy (6. díl) 17:50 NOEparáda (66. díl): 16. finále 18:15 Noeland (18. díl) 18:40 Bolek a Lolek (47. díl): Hledači pokladů [P] 18:50 Cesty za poznáním: Francie 19:45 Prostě aby si hráli a neblbli 20:00 Léta letí k andělům (22. díl): Max Kašparů 20:20 Přejeme si... 20:35 Atlas Charity: Charita Vyškov – Dědice [P] 20:50 Boromejky pod Petřínem 21:05 Cesty za poznáním: St. Petersburg 21:30 Pomoc potřebným v Nigérii 21:45 Moldávie země vína 22:10 Noekreace aneb Vandrování (47. díl) 22:20 Výstava v Senátu 22:30 Generální audience papeže Benedikta XVI. 0:05 Janáčkův máj 2009: Varhanní koncert 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 12. 8. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Klapka s ... (6. díl) 7:15 Ekologické problémy dneška (2. část) – RNDr. Jiří Nečas 8:00 Moldávie země vína 8:20 Noeland (17. díl) 8:40 V posteli Pod nebesy (7. díl) 9:30 JuniorTV Kopřivnice (7. díl) 9:50 Přejeme si... 10:05 Ja som s vami (9. díl): Projekty 10:20 Noekreace aneb Vandrování (47. díl) 10:30 Pro vita mundi (35. díl): Gabriela Rajdusová 11:10 Atlas Charity: Charita Vyškov – Dědice 11:25 Být s naším lidem 11:45 Bolek a Lolek: Hledači pokladů 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Klášter Arkádie 12:15 Platinové písničky (6. díl): Dechovka 12:45 Léta letí k andělům (22. díl): Max Kašparů 13:10 Noemova pošta 2010: srpen 14:40 Johann Sebastian Bach: Člověk, který dal hudbě dýchat 15:15 Ztracená ovečka 15:40 Cesty za poznáním: San Francisco 16:05 Programová nabídka TV NOE 16:10 Zpravodajské Noeviny 16:20 Letohrad – muzeum řemesel 16:40 Jan Sarkander 17:35 Ve jménu Ježíše (14. díl): Barbaři v Římě 18:00 Hillsong a Matt Redman porvě v České republice [P] 18:10 Harfa Noemova II. (6. díl) 18:35 Bolek a Lolek: Hledači pokladů 18:45 GOODwillBOY IV. (6. díl): Lego 19:30 Elektronická kazatelna 20:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (4. díl) 20:50 Boromejky pod Petřínem 21:05 Po stopách sv. Pavla v Turecku 21:25 Hlubinami vesmíru s doc. Jospem Kleczkem: O životě ve vesmíru (2. díl) 22:10 Ragazzi di strada – Děti ulice 22:35 Čteme z křesťanských periodik 22:40 Jan Sarkander 23:30 Domov sv. Karla Boromejského v Řepích 23:45 Ja som s vami (9. díl): Projekty 0:00 Cesta k andělům (15. díl): P. Miroslav Herold SI 0:50 Hillsong a Matt Redman porvě v České republice 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 13. 8. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Čteme z křesťanských periodik 6:10 Bolívijská barokní hudba 7:10 Pláč uprostřed ticha 7:45 Cesty za poznáním: St. Petersburg 8:10 NOEparáda (66. díl): 16. finále 8:35 GOODwillBOY IV. (7. díl) 9:15 Atlas Charity: Charita Vyškov – Dědice 9:30 Historie válečného letectví (6. díl): Severní Afrika, Globální operace 10:00 Franz Liszt: Virtuóz hudby 10:45 Rhodos 11:10 Otcov dom 11:30 Přejeme si... 11:45 Bolek a Lolek: Hledači pokladů 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Kulatý stůl: Česko-německé smíření 13:40 Po stopách sv. Pavla v Turecku 14:00 Platinové písničky (6. díl): Dechovka 14:30 Ja som s vami (9. díl): Projekty 14:40 Ze života farnosti: Pravoslavná církev v Brně 14:55 Jako hořčičné zrno (6. díl) 15:45 O farnosti Heřmanice 16:00 Zpravodajské Noeviny: 10. 8. 2010 16:10 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (4. díl)

17:00 Putování modrou planetou: Ekvádor země pod Andami 17:45 Elektronická kazatelna 18:10 Noeland (15. díl) 18:35 Bolek a Lolek: Hon na gorilu [P] 18:45 V posteli Pod nebesy (8. díl) 19:35 Noekreace aneb Vandrování (47. díl) 19:45 Hillsong a Matt Redman porvě v České republice 20:00 Kulatý stůl: Ohlédnutí za návštěvou Sv. otce Benedikta XVI. v ČR očima mladých 21:30 Přejeme si... 21:50 Nedělní čtení: 20. neděle v mezidobí [P] 22:15 Hornolidečko – Seninka 22:25 Ekologické problémy dneška (1. část) – RNDr. Jiří Nečas 23:05 Cesty za poznáním: Řím 23:30 Křížovatky – Miloš Bok (6. díl) 0:00 Čteme z křesťanských periodik 0:05 Bez hábitu (18. díl): Řád karmelitánů 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 14. 8. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Léta letí k andělům (22. díl): Max Kašparů 6:35 Bez hábitu (18. díl): Řád karmelitánů 7:35 Platinové písničky (6. díl): Dechovka 8:05 Ekoauto (9. díl) 8:20 Řezbář z Guinnessovy knihy rekordů 8:50 Noeland (18. díl) 9:15 Ve jménu Ježíše (14. díl): Barbaři v Římě 9:40 JuniorTV Kopřivnice (7. díl) 10:05 GOODwillBOY IV. (7. díl) 10:45 NOEparáda (66. díl): 16. finále 11:10 Domov sv. Karla Boromejského v Řepích 11:25 Cesty za poznáním: Palác Phaistos 11:35 Prostě aby si hráli a neblbli 11:45 Bolek a Lolek: Hon na gorilu 12:00 Angelus Domini 12:05 Janáčkův máj 2009: Varhanní koncert 13:35 Školy pro Evropu 14:00 Cesty za poznáním: Francie 14:55 Hillsong a Matt Redman porvě v České republice 15:05 Na koberečku (41. díl) 15:20 Přejeme si... 15:35 Atlas Charity: Charita Vyškov – Dědice 15:55 Letohrad – muzeum řemesel 16:15 Ja som s vami (9. díl): Projekty 16:25 Noekreace aneb Vandrování (47. díl) 16:35 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (4. díl) 17:25 Být s naším lidem 17:45 Jako hořčičné zrno (6. díl) 18:35 Bolek a Lolek: Hon na gorilu 18:45 Pro vita mundi (35. díl): Gabriela Rajdusová 19:30 Nedělní čtení: 20. neděle v mezidobí 20:00 Cesta k andělům (16. díl): Osamu Okamura 20:45 IDS: Divadlo Hroznová Lhota 21:25 Eschatologie – Nové nebe, nová země (1. část) – P. Roman Czudek [P] 22:05 Jan Sarkander 22:55 Ragazzi di strada – Děti ulice 23:20 Nedělní čtení: 20. neděle v mezidobí 23:45 Zpravodajské Noeviny: 10. 8. 2010 0:05 Franz Liszt: Virtuóz hudby 0:50 Atlas Charity: Charita Vyškov – Dědice 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 15. 8. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Cesty za poznáním: El Djem 6:15 Evangelium 6:25 Nedělní čtení: 20. neděle v mezidobí 6:50 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (4. díl) 7:40 Jako hořčičné zrno (6. díl) 8:30 Cesty za poznáním: St. Petersburg 8:55 Atlas Charity: Charita Vyškov – Dědice 9:10 Po stopách sv. Pavla v Turecku 9:30 Čteme z křesťanských periodik [P] 9:35 Hillsong a Matt Redman porvě v České republice 9:45 Elektronická kazatelna 10:15 Evangelium 10:30 Mše svatá se Sv. otcem z Castel Gandolfo [L] 11:40 Léta letí k andělům (22. díl): Max Kašparů 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:20 Zpravodajské Noeviny 12:30 Přejeme si... [P] 12:45 Čteme z křesťanských periodik 12:50 Platinové písničky (7. díl): Dechovka 13:20 Moldávie země vína 13:45 Otcov dom 14:05 Křížovatky – Miloš Bok (6. díl) 14:30 Nedělní čtení: 20. neděle v mezidobí 14:55 Harfa Noemova II. (6. díl) 15:20 O farnosti Heřmanice 15:30 Rhodos 16:00 V posteli Pod nebesy (8. díl) 16:50 Ve jménu Ježíše (15. díl): Město Boží [P] 17:15 Noeland (17. díl) 17:40 NOEparáda (66. díl): 16. finále 18:05 Cesty za poznáním: Klášter Arkádie 18:15 Pláč uprostřed ticha 18:50 Cesta k andělům (16. díl): Osamu Okamura 19:35 Letohrad – muzeum řemesel 20:00 Lurdy [P] 20:30 J. S. Bach: Matoušovy pašije (1) 21:40 Noekreace aneb Vandrování (48. díl) [P] 21:55 Nedělní čtení: 20. neděle v mezidobí 22:20 Ztracená ovečka 22:45 Ze života farnosti: Pravoslavná církev v Brně 23:00 Ekologické problémy dneška (2. část) – RNDr. Jiří Nečas 23:45 Prostě aby si hráli a neblbli 0:00 Boromejky pod Petřínem 0:15 Platinové písničky (7. díl): Dechovka 0:45 Na koberečku (41. díl) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Poselství Královny míru

Drahé děti! Znovu vás zvu, abyste mne následovali s radostí. Přeji si, všechny vás vést k mému Synu a vašemu Spasiteli. Vy si nejste vědomi, že bez Něho nemáte radost a mír, ani budoucnost ani život věčný. Proto děti moje, využívejte tohoto času radostné modlitby a odevzdanosti. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Medžugorje 25. 7. 2009

ROZRUCH KOLEM KŘÍŽE

Ve Vidni nastal rozruch kolem kříže, který byl postaven v Dunajském parku na památku návštěvy Jana Pavla II. ve Vidni 11. září 1983. Kovový kříž je vysoký 40 m a váží 65 tun. Na kříži se objevila kovová tabulka, že kříž je třeba ze statických důvodů odstranit a nahradit menším památníkem. Ve Vidni vznikla dobrovolná iniciativa „Zachraňte papežský kříž“, která pořádá finanční sbírku na opravu a záchranu této památky.

TŘETÍ DÍL KRONIKY NARNIE

O Vánocích 2010 má přijít do kin třetí díl Kroniky Narnie, který má mít název „Cesta k jitrním červánkům“. Film je natočen podle křesťanské pohádky C. S. Lewise. Hrdinové se v tomto příběhu po mnoha dobrodružstvích dostanou až na nejvychodnější konec světa. Ve filmu je mnoho křesťanských motivů.

Kath-net

Biskupství královéhradecké - Diecézní centrum pro seniory pořádá **II. MANŽELSKÉ SETKÁNÍ PRO SENIORY** (forma kurzu).
Termín: 30. 9. - 3. 10. 2010. **Místo:** Marianum, Janské Lázně.
Cena: 3100 Kč za jeden manželský pár (cena zahrnuje ubytování, plnou penzi a bohatý program). **Informace a přihlášky:** Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel. 495 063 661 • mobil 737 215 328 • e-mail: dcs@diecezezhk.cz • web: <http://www.dcskhk.cz>.

Oprava termínu duchovní obnovy s P. Ing. Miloslavem Fialou, OPræm.: Správné datum je 7. - 10. 9. 2010.

BAZILIKA - STARÉ BRNO, MENDLOVO NÁM.

V neděli 15. 8. 2010 v 18.30 hod. bude ve starobrněnské bazilice pontifikální mše svatá u příležitosti **poutní slavnosti Nanebevzetí Panny Marie**. Homilii pronese Prof. PhDr. Petr Piňha, CSc. Před mší svatou **od 17.30 hod.** bude v bazilice modlitba svatého růžence a **v 18.00 hod.** začnou společné mariánské nešpory. • Pouti předchází **TRIDUUM**, při kterém budou celebrat mši svatou vždy **v 18.30 hod.** tito kněží: 12. 8. P. Mgr. Pavel Horký, děkan; 13. 8. P. Doc. Josef Beneš, Th.D.; 14. 8. P. Mgr. Bc. Jan Hanák. • Během poutě poprvé zazní **Ave Starobrněnské Madoně**, které u příležitosti dokončení generální opravy stříbrného oltáře zkomponoval Zdeněk Merta.

„ZÁZRAČNÁ MEDAILKA“ - přívěs na řetěz, zlato 14kar.: malá (14 mm) - 1150 Kč, střední (16 mm) - 1800 Kč, velká (19 mm) - 2900 Kč. **Zlatá medailka Panny Marie Karmelské - ŠKAPULIŘ** - 1800 Kč. Zasiláme na dobírku (+ poštovné a balné) do tří týdnů. **Objednávky na adrese:** L. Novotná, Zikova 13, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

Liturgická čtení

Neděle 8. 8. - 19. neděle v mezidobí
 1. čt.: Mdr 18,6-9
 Ž 33(32),1+12.18-19.20+22
 Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)
 2. čt.: Žid 11,1-2.8-19
 Ev.: Lk 12,32-48
Slovo na den: Mějte bedra přepásaná.

Pondělí 9. 8. - svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže
 1. čt.: Oz 2,16b.17b.21-22
 Ž 45(44),11-12.14-15.16-17
 Odp.: 11a (*Slyš, dcero, pohled a naslouchej!*)
 Ev.: Mt 25,1-13
Slovo na den: Vzaly lampy a vyšly naproti ženichovi.

Úterý 10. 8. - svátek sv. Vavřince
 1. čt.: 2 Kor 9,6-10
 Ž 112(111),1-2.5-6.7-8.9
 Odp.: 5a (*Blaze muži, který se slitovává a půjčuje.*)
 Ev.: Jan 12,24-26
Slovo na den: Kde jsem já, tam bude i můj služebník.

Středa 11. 8. - památka sv. Kláry
 1. čt.: Ez 9,1-7; 10,18-22
 Ž 113(112),1-2.3-4.5-6
 Odp.: 4b (*Nad nebasa je sláva Hospodinova. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mt 18,15-20
Slovo na den: Dva z vás.

Čtvrtek 12. 8. - nez. památka sv. Jany Františky de Chantal
 1. čt.: Ez 12,1-12
 Ž 78(77),56-57.58-59.61-62
 Odp.: srov. 7 (*Nezapomínejte na Boží skutky!*)
 Ev.: Mt 18,21-19,1
Slovo na den: Třeba sedmdesátsedmkrát.

Pátek 13. 8. - nez. památka sv. Ponciána a Hippolyta
 1. čt.: Ez 16,1-15.60.63
 nebo Ez 16,59-63
 Iz 12,2-3.4bcd.5-6
 Odp.: 1c (*Tvůj hněv se utišil, Hospodine, a dopřál jsi mi útěchu.*)
 Ev.: Mt 19,3-12
Slovo na den: Dva budou jeden.

Sobota 14. 8. - památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho
 1. čt.: Ez 18,1-10.13b.30-32
 Ž 51(50),12-13.14-15.18-19
 Odp.: 12a (*Sťož mi čisté srdce, Bože!*)
 Ev.: Mt 19,13-15
Slovo na den: Nebraňte.

večer:
 1. čt.: 1 Kor 15,3-4.15-16; 16,1-2
 Ž 132(131),6-7.9-10.13-14
 Odp.: 8 (*Vstaň, Hospodine, vejd na místo svého odpočinku ty i tvá vznešená archa!*)
 2. čt.: 1 Kor 15,54-57
 Ev.: Lk 11,27-28
Slovo na den: Blahoslavený život, který tě nosil.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

7. - 14. SRPNA 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

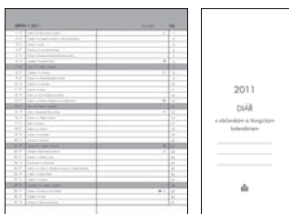
Uvedení do první modlitby dne:	NE 8. 8.		PO 9. 8.		ÚT 10. 8.		ST 11. 8.		ČT 12. 8.		PÁ 13. 8.		SO 14. 8.	
Antifona	1028	1148	1708	1924	1708	1924	1741	1961	1091	1214	1106	1230	1708	1924
Žalm	783	881	786	884	786	884	786	884	783	881	785	883	786	884
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1709	1926	1708	1925	1742	1961	1091	1214	1107	1231	1708	1925
Antifony	1030	1149	1710	1926	1463	1646	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	813	914	813	914	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1710	1926	1463	1647	1743	1962	1095	1218	1111	1235	1710	1926
Antifona k Zach. kantiku	709	800	1710	1927	1463	1647	1743	1963	1095	1218	1111	1235	1467	1652
Prosby	1033	1153	1711	1927	1711	1927	1744	1963	1095	1219	1111	1236	1711	1927
Závěrečná modlitba	709	800	1711	1646	1463	1647	1465	1649	1613	1650	1466	1651	1467	1652
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	792	890	792	890	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1712	1930	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1713	1930	1713	1930	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	709	800	1711	1646	1463	1647	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
SO 7. 8.														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1714	1932	1714	1932	1746	1965	1101	1225	1117	1242
Antifony	1025	1144	1040	1159	1715	1932	1464	1648	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1715	1932	1715	1932	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1717	1934	1464	1648	1749	1968	1105	1229	1120	1246
Ant. ke kant. P. M.	709	800	710	801	1717	1935	1464	1648	1750	1969	1105	1229	1121	1246
Prosby	1028	1147	1043	1163	1718	1936	1718	1936	1750	1969	1105	1229	1121	1246
Záv. modlitba	709	800	709	800	1711	1646	1463	1647	1465	1649	1613	1650	1466	1651
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKA

DIÁŘ 2011

Plánovací diář kapesního formátu s občanským a liturgickým kalendářem na rok 2011. Diář obsahuje také podrobnou tabulku pracovního kalendáře a přehledy svátečních a významných dnů občanského i církevního roku (např. zasvěcené svátky, odpustkové a prosebné dny aj.). Svě místo zde mají i stránky pro poznámky mimo kalendárium a seznam důležitých telefonních čísel. Formát diáře byl zvolen tak, aby se vešel do obalu tzv. plánovacího záznamníku.

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., 80x180 mm, 36 stran, 43 Kč

UPŘÍMNÁ VYPRÁVĚNÍ POUTNÍKA SVĚMU DUCHOVNÍMU OTCI

Z ruštiny přeložil Petr Vítámvás • Úvodní studie Richard Čemus

V knize „ruského Poutníka“ (dílo ruského anonymního autora) jsou zřejmé prvky setkání metod modlitby východní i západní. Způsob modlitby je vždycky osobní, většinou neopakovatelný. S Bohem i lidmi nás však neomylně spojuje osoba Bohočlověka Ježíše Krista. Nejenom „ruský Poutník“, ale i my všichni se musíme snažit o to, abychom ho vzývali celým srdcem. Jenom tak se stane upřímnou modlitba, kterou nás On sám naučil: Otče náš...

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Vydání druhé
Váz., přebal, 138x197 mm, 280 stran, 290 Kč

CO BŮH ŠEPTÁ MAMINKÁM

Hana Pinknerová

Autorka ve své knížce fejetonů nabízí humorný i moudrý pohled na podivuhodný svět maminek a Boží místo v něm. Formou krátkých čtivých příběhů se věnuje tématům rodiny a manželství, vztahu s Bohem a s lidmi.

Karmelitánské nakladatelství

Vydání druhé, v KNA první
Brož., 117x200 mm, 136 stran, 139 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

CO SI MYSLÍME O JEZUITECH?

Odpovědný redaktor Michal Altrichter

Odpovědi více než 70 oslovených osobností na anketu k 450. výročí příchodu jezuitů do českých zemí.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.
Váz., přebal, křídový papír,
185x185 mm, 140 stran, 200 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P. P.

D + 1

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1